

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

ÉLET A HALÁLBAN

Avagy a kék vér sem ment meg egyetlen Herceget sem

Egyedülálló munkatársunk, a zseniális lapíró (R.V.) a Szt. Mungóból ír Önöknek, változatlan lelkesedéssel, habár törött bokával, ugyanis elcsúszott a vértengeren.

Szerencsére utánozhatatlan stílusán soha nem találunk foltot. Sem vércseppeket. Halálmegvető bátorsággal követte anyainkat, először AMZS és AMHF háza táján csordult a vér, ezek az erkölcstelen, szemérmetlen körözött személyek nem átallottak szexuális tevékenységet folytatni véres módszerekkel! A részleteket természetesen nem titkolhajtuk el Önök előtt! Olvassanak tovább!

Egy másik esemény is felborzolta lenyűgöző írónőnk (R.V.) érzékeit és haját, de mindegyiket lesimította végül. Valahol messze, még az üveghegyen is túl a Fekete Szépség (D.A.) és az Északi Vadember Hatalmas Fekete Fúrótoronnyal (I.G.) utódokat nemzettek! Az évszázad szenzációja zajlik épp, s Önök elsőkézből értesülhetnek mindenről!

Tudjukki is útnak indította veszélyes szolgáját, hogy ÉVHFF (I.G.) után szí-

matoljon. Lehetőleg véres vacsorává tegye az úri(?)embert, nem törődve a friss apaságával.

A Kis Kiválasztott (H.P.) közben végre előkerült, s ment beszállni harmadiknak a véres paráznság fertőjébe, a körözött gyilkos és szeretője meghitt játszadozásába. Tudomásunkra jutott, hogy a Kis Kiválasztott (H.P.) aztán hosszabban időzött AMHF-tal. Vajon AMZS mindezt szóltanul tűrte? Avagy betapasztották a száját alaposan? Olvassák el a történeteket a saját szemükkel! (Mordonnak némi engedményt adunk...).

A „nő” (D.U.) titokzatos látogatásra érkezett a Mungóba, ezért természetesen csodás munkatársunk (R.V.) tudott róla. Minden lépését figyelte, s mocskos kis titkára is fény derült! Hogy mit is csinált Kecáppal (P.W.) a kórházi ágyon, azt csak tőlünk tudhatják meg. A szomszédaiknak ne higgyenek, csak abban az esetben, ha dedikált példányuk van lenyűgöző írónőnktől.

R.V

Piton olyan izgatott volt, mint talán soha életében. Rászánta magát a végzetes döntésre. Ahogy sorra kirakosgatta az asztalra a „kellékeket”, elhúzta a száját. Volt ott minden: ostor, bilincs, vasláncok, szike, sárkányszívizomhúr, ajzószer, kis palackokban és vércsillapító füvek. „*Mint egy erotikus segédeszköz szaküzlet*” – fintorgott a varázsló. Még egyszer átolvasta a vérvarázslatra vonatkozó passzusokat a fekete, bőrkötéses könyvből. Éjjel tizenegy óra volt, amikor Hermione halk kopogás után belépett a házba. Mintha hazajött volna...

Most mégis furcsán megváltoztak a fények itt. Vagy csak ő látta így... Piton a napaliban várta. Hermione szó nélkül odalépett a férfihoz és hozzásimult.

A varázsló magához ölelte a fiatal nőt és szelíden megcsókolta. Elsimította a homlokába lógó tincset.

Hermione elmosolyodott.

– Hát... ilyenkor nem tudom, mit kell mondani... – vont a vállát. Ujjaival végigsimított Piton arcán. – Talán, hogy vérremenő küzdelem lesz? – vigyorodott el. – Minden rendben lesz... – suttogta aztán a lány.

– Bízom benne, hogy Harry megértette az üzenetet. Ha éjjel kettőre nem érnél vissza, használja a pergament zsupszkulcsként, és ide fog jönni. Nagyon remélem, hogy erre nem kerül sor. Nem szeretném bevonni, csak a legvégső esetben.

– Inkább Harry jöjjön, mint a hullaszállító... – ironizált Hermione. – És... használta valaha is tudatmódosítót? Bármit adsz nekem, elfogadom, ha azzal Téged segítelek – húzta ki magát a lány elszántan.

Piton felhúzta a szemöldökét.

– Nem, soha. Tudtommal egyetlen alkalommal sem adtam be neked semmit, azóta, hogy... velem élsz. Most meg semmiképpen. Legalább az egyikünknek végig józannak kell maradnia. És ez alighanem Te leszel... Maradjunk mentális kapcsolatban, amíg csak képesek vagyunk.

A lány bólintott.

– Lassan több tiltott varázslatban veszek részt, mint némely halálfaló – jegyezte meg, de inkább vidáman, mint vádlón. Piton mellett a tiltott dolgoknak is más volt az értelmük... mintha Piton jelenléte legalizálta volna őket... Bolond gondolat volt. Hermione kissé el is mosolyodott.

– Illegális varázslat, ez nyilvánvaló – értett egyet Piton. – De ha nincs más megoldás... Hallottad a grófot: azok alkalmazzák magukon, akik tudatosan és felkészülten választják ezt a létformát.

– Eldöntöttük. Végigcsináljuk. – Hermione megcsókolta a férfit. Hosszasan, szenvedélyesen. A vágy lassan betöltötte érzékeit...

Piton mélyet lélegzett. Fontos pillanat volt ez, a feszültség a levegőben úszott, mindketten érezték. A varázsló szembe fordult a lánnyal.

– Talán még sohasem mondtam: szeretlek, Hermione. Köszönöm, hogy velem vagy és mindent, amit tettél értem... Akármi lesz a kimenetele ennek a műveletnek.

A boszorkány lehajtotta a fejét, aztán újra Pitonra nézett.

– Veled voltam mindig. – súgta halkán. – Nem lesz baj... ezt is legyűrjük... – bólintott és biztató, sugárzó mosolyát vetítette a sápadt varázslóra.

Az utolsó pillanat volt, amikor még visszafordulhattak volna. De nem tették. A varázsló élete volt most a tét, de Piton számára sokkal fontosabb volt Hermione szellemi épiségének megőrzése. Ehhez pedig meg kell szabadulnia az előző énjétől, aki mocorogni kezdett Hermione tudatának legmélyén. Üldözője pedig nem hagyott neki egy nyugodt pillanatot sem.

John harca régóta húzódott Lilithtel, s ezt érezte Hermione is. Pontot akart tenni az ügy végére. Akármilyen áron.

Hermione és Piton a hálósobába mentek. Granger az ablakhoz lépett, kinézett a néptelen utcára, majd visszafordult a varázslóhoz és az ágy mellé sétált. Lassan leült rá és levetette a felsőjét... Minden mozdulata lassú volt és vágykeltő.

Piton lassan gombolni kezdte az ingét. Szemét nem vette le a lányról. Amikor már csak az alsó volt rajta, közelebb lépett és segített lehúzni a lány nadrágját és harisnyáját. Lassan masszírozni kezdte Hermione lábát, a lábujjaitól a combjáig. Gyengéden csókolta végig, majd fölé hajolt, ajkát a lányéra tapasztotta, miközben mindkét tenyere a lány mellét simogatta.

Hermione elűzte most a tudatából Johnt és a pokoldémont. Érzékei egyre jobban felborzolódtak, ahogy Piton hozzáért. Érezte, hogy a varázsló most is inkább vele törődik, mint saját magával... A lány engedte, hogy a férfi bejárja teste minden egyes négyzetcentiméterét. Csókjaik fullasztóak voltak, közben Hermione ujjai lágyan köröztek Piton bőrére, ahol épp érték. Testük már tüzes katlan volt. Hermione lábait gyengéden a férfi dereka köré fonta.

Mozdulataik tökéletes összhangban voltak. Az elmúlt hónapok alatt megismerték egymás testét, tudták, hol vannak azok a zónák, amelyek ingerlésével a gyönyör a beteljesülésig fokozható. Már nem volt rajtuk, köztük semmi. A férfi egy erőteljes dőféssel hatolt be. Egymáshoz simuló testük hamar felvette az ősi ütemet. Piton zihálása egyre erősödött. Ajka borzongatóan csapott le Hermione nyakára. Nyelve végigsiklott a hófehér bőrön, közben az érzékeny pontot kereste.

Hermione kissé megemelte a csípőjét, hogy még teljesebben magába fogadja a férfit... A lüktető kéz végigszáguldott rajtuk. Zihálásuk összekapcsolódott egy idő után. A lány érezte, ahogy a varázsló a nyakát simogatja a nyelvével... Szíve hevesebben kezdett dobogni, mint egyébként. Felnyögött, ahogy a férfi felvette a ritmust és egyre mélyebbre hatolt. Lassan, mégis szenvedéllyel. Most közelebb voltak egymáshoz, mint valaha... (*király, mi?:D*) (*Az hát! :D*)

A férfi nem sietett. Egyenletes tempót diktált, figyelt arra is, hogy ne nehezedjen túlságosan a lányra. Óvatos volt és figyelmes – amíg képes volt rá...

Hermione végigcsókolta Piton kulcsfontját és vállait, majd a szemébe nézett. Amíg a régi szerelmét láthatta... érezte ő is, hogy közeledik az a perc, amikor elszabadulhatnak a vad ösztönök...

Elmosolyodott, ahogy pillantásuk összekapcsolódott... A tetőpont előtt közvetlenül.

– Tedd meg... – súgta Piton fülébe és felsóhajtott, mert a kéz azonnal rátört és hullámokban kapott a testébe... A lány érezte, hogy a férfi is rövidesen átéli...

Eljött a pillanat. A kilövellést megelőző tizedmásodpercben Piton kéjesen felmordult. A hüvelykujja éles körmével apró vágást ejtett a lány nyakán, közvetlenül az ütőér

fölött. Ajka hevesen tapadt a sebre, mohón itta a kiserkenő vért, egyetlen cseppet sem hagyott veszendőbe menni. Szinte fuldokolva nyelte... egyre többet akart...

„A vér az élet...” – idézte fel a vámpír gróf szavait a varázsló, miközben érezte, hogy Hermione kissé enged a szorításából és teste megfeszül. A lány halkán felszisszent, ahogy Piton vágást ejtett a nyakán és szívni kezdte a vért...

Most tudatosult benne, milyen komoly játszmába kerültek. Egyesül a vérük is... ahogy a lelkük, majd a testük egyesült...

A lány aztán összerezsent, mert Piton másképp kezdett mozogni... Erőteljesebb lett. Vadabb. Hermione kissé távolabb tolta magától Piton karjait és testét, amennyire csak tudta, de a varázsló nagyon közel volt hozzá. Szinte belepréselte a lányt az ágyba...

A férfi józan esze *(van neki olyan? :DD)* tiltakozott. Durván gyúrta maga alá a lányt, nem engedte mozdulni sem. Tudta, hogy abba kellene hagyni, kiszállni és befejezni, de képtelen volt. Sőt, egyre hevesebb lett, amint érezte, hogy az életerő szétárad az ereiben. Ismeretlen, sohasem tapasztalt érzés volt, ahogy szinte pezsegni kezdett a vére, mámorítóan. Képtelen volt megállni, minél többet kapott, annál kielégíthetlenebbé vált... Nem adott, csak elvett, követelt, egyre többet és többet..

És akkor, hirtelen...

Megértette, hogy ez az.

A Pon-far.

Öntudata utolsó felvillanásával üzent a lánynak:

„*Taszíts el magadtól! Lökj le magadról, mert baj lesz...*” – könyörgött. – „*Nem bírom már tovább... Kötözz meg! A legerősebb láncot hozd!*”

Hermione azonban legyengült a férfi vad követelőzésétől és a vérveszteségtől. *(Na, de Perselus! Nem volt elég négy liter?! :D)* Képtelen volt megmozdulni, pedig világosan értette Piton elmeüzenetét. Lábaival rúgkapálni kezdett és simogatásai karmolásba mentek át...

A varázslónak ekkor már elborult a tudata. Vörös köd ereszkedett a szeme elé. Tor-kából vadállati üvöltés tört fel, de ennek semmi köze nem volt a mámorhoz... Piton minden erejét összeszedve elvált a lány nyakától. Ujját az ütőéren ejtett seben tartotta. Másik kezével az asztal felé nyúlt, vakon rátalált az odakészített fűcsomóra. Hermione nyakára tapasztotta, anélkül, hogy odafigyelt volna, mit csinál. Nem látta, csak érzékelte, hogy lassan elapad a vérzés... Hermione fölé térdelt, lihegése és vágya azonban nem csillapodott. A jóleső elernyedés helyett érezte, amint erei kitágulnak, és szétáramlik benne az élet. Betöltötte a kék...

Ekkor csapott le rá újra a Nagyúr átka. Fájdalmasan húzódtak össze az izmai, ahogy a hirtelen öregedés letaglózta. Akarta a lányt, újra, pedig tudta, hogy Hermione mennyire gyenge lett. A boszorkány tisztában volt vele, hogy meg kellene mozdulnia, de képtelen volt rá. Letaglózta a tudat, hogy Pitont tényleg elérte az, amit a gróf jósolt... hogy ősi vére mit sem számít... Elkeseredésében még tehetlenebb lett.

Piton szeme vérben forgott. Az erek a szemében is kitágultak, s mintha a pokol lángja izzott volna fel fekete szemében. Egyenesen Hermione tekintetébe fúrta a pillantását, így Hermione végre magához tért. Ahogy John és Lilith is egyre erősebben törtek elő a tudatában... Mintha csak erre vártak volna. Hermione hirtelen megragadta Piton karját,

mintha valami ősi, asszonyi ösztön hajtotta volna, és az egyik vastag lánc után kapott, majd kíméletlenül leterítette a varázslót, aki nem volt már önmaga.

Hermione nem nézett a szemébe. Az ágyra állt, egyik lábával a férfi bal kezére lépett, durván, erősen tartva a őt, amíg kezével magához *Invitózta* a pálcáját és a láncra mutatott. Az kígyó módjára felkúszott Piton jobb, majd bal karján és kíméletlenül odaszorította az ágy oszlopaihoz. Hermione aztán sietve leugrott az ágyról. Lihegve kapkodta magára a ruháit és a férfire is rávarázsolta az alsóját. A lány haja kócosan hullott a szemébe, és köhögött párat, majd a nyakához kapott. A seb, mintha ott sem lett volna, úgy forrt be. Ekkor tört rá a hasogató fejfájás, mintha szétrepesztették volna az agyát...

Lilith elérte Johnt... Hermione kétségbeesetten szorította a tenyerét a homlokához és a padlóra térdelt. Alig látott valamit... azt már csak homályosan érezte, hogy Piton mennyire rángatózik a láncok fogságában...

A démonok akkor teperték le, amikor a varázsló a legvédtelenebb volt. Szeme úgy égett, hogy szinte elpattantak benne az erek. Semmit sem látott. Sejtelmes körvonalak és hangok betöltötték az elméjét. Kívülről-belülről, mindenholnan egyszerre árasztották el. Lánccsörgés, halálsikolyok...

Közben sajogtak a tagjai. Izmai görcsösen rángatóztak. Üvölteni tudott volna, de a démon nyelve úgy hatolt le a torkáig, hogy szinte fuldoklott tőle.

Lassan képek formálódtak a tudatában és meghallotta a hangokat. Női hangok voltak, könyörgők, kérlelők:

„Perselus, ugye vigyázol az egyetlen fiamra?” Megvéded őt minden erőddel, vigyázol rá és segítsz neki...”

Piton lezárta az elméjét, igyekezett kitalálni magából a rátörő emlékeket. A démon azonban nagyon erős volt. Hermione felordított fájdalmában, ahogy Lilith előtört. Érezte azt, amit Piton... a szavakat... John tehetetlenül lebegett a Mindenség határán. Lilith őt is kiláncolta, ahogy Hermione Pitont... Se a lány most jött rá, ki is Lilith valójában.

– Narcissa... – suttogta maga elé, és sápadtan feltápáskodott a padlóról. Pitonra nézett... A vergődése egy-egy túske volt a lány szívébe... De tudta, hogy most nem képes a Hercegen segíteni. Neki kell legyőznie a saját démonait... Narcissát Hermione soha nem fogja tudni leigázni. Erre csak Piton lehet képes.

A férfi kizárta elméjéből mindazt, amit Narcissa jelentett számára, ugyanakkor felerősítette a jeleket és visszairányította a feladónak.

Hermione mindent érzett, amit Lilith és John. Ez volt hát Narcissa bosszúja... Ha Piton nem akarja őt, hát szenvedjen az, akit a férfi igazából szeret és akar!

A lány könnyei némán csorogtak az arcán a kintől. Elméje lüktetett, mintha parázs lett volna a fejében... csak nézte Pitont...

Szánalmas látványt nyújtottak mindketten. Hermione az asztalba kapaszkodott és mindent dühödten lesöpört róla, majd a bilincset a padlóhoz vágta teljes erejével és felüvöltött:

– Te ócska szajha! Ha ez kell ahhoz, hogy a Herceg újra éljen, akkor kibírom! Nem fogsz legyőzni minket! Kínozz csak, rohadt boszorkány! Én kibírom, amit Te nem bírtál ki!! – A lányt elöntötték a düh és a fájdalom könnyei újra. A padlóra roskadt lihegve, ami

tele volt mindenfélével, azokkal a dolgokkal, amiket Piton előkészített... A palackok elcsorbultan gurultak szerteséjjel.

„Perselus, segíts!” – hallotta a varázsló az asszony rimánkodását, de Piton elúzte magától. *„Örök szerelemben lesz részed, gyere velem, segíts a fiamnak...”*

„Tolvaj vagy, loptál belőlem, hamissággal csaltál ki érzelmet...” – üzenté Piton, erőteljesen összpontosított, újra és újra eltaszította magától a démont, aki a szerelmét követelte.

Karján megfeszültek a láncok. Dobálta magát, hánykolódott, törni-zúzni tudott volna, mint egy ámokfutó, ha elszabadul.

Hermione aztán lecsillapodott. Tudta, hogy most neki kell kihoznia Pitont a szakadékból. Szüksége volt a józan tudatára, ezért bezárta csakráit. Mélyeket lélegzett, majd előhúzta a talizmánt és a tenyerébe fektette.

Sokáig koncentrált. Csak Pitonra. Senki más nem volt most a tudatában.

Perselus...

Perselus... engedd el. Hagyd az emlékeket. Egyik sem tartozik már Hozzád.

Perselus... a tudatod szabad. Itt vagyok. Kellész nekem...

A Hercegnő vár... csak őt lásd... kihúz a zavaros örvényből...

Perselus...

Piton tisztán érzékelte a lány tudatának sugárzását. Ez volt a leghalványabb jel, csupán egy távoli fénysugár. Mintha felé nyújtotta volna valahonnan a kezét, és ő ezer felé nyújtott másik kéz közül is megismerte az övét. Belékapaszkodott, próbált elszakadni az ostromló rémképektől:

Egy vörös arcú csecsemőtől, aki a hasába rúg, olyan erővel, hogy átrepül a szobán és a falhoz csapódik...

Egy szőke asszonytól, akinek ölelő karjai sikamlósan tapadnak rá...

Egy bagószagú fekete férfitől, aki lebegett valami fénytelen magasságban, ki tudja, szabadulhat-e onnan valaha...

Piton most leér a Pokol kénköves mélyére. Kígyók tekeregnek a lába körül, belémarnak, de ő csak megy előre...

Menetel, rezzenéstelen arccal a Fény felé...

Hermione...

Hermione erőteljesen koncentrált. Érezte, hogy Piton egy halovány tudatcsápjá már rátalált.

Perselus... most el kell érnj. Neked kell jönnöd... ide...

Perselus... gyere, felém. Soha nem volt még ennyire szükségem arra, hogy velem légy...

Perselus... a Fény csak a miénk. Fogadd el...

Piton tudata most tiszta és világos.

Tudja, mit kell tennie.

Megszorítja a lány kezét és követi... Kifelé...

Érzékeli tanítványa jelenlétét, mintha hűvös kéz érintené a homlokát.

Hermione már Piton ágya mellett állt. Felsőhajtott, ahogy a varázsló kinyitotta a szemét... A lány tenyere végigsimított a férfi verejtékes homlokán. Mindketten sápadtak és kimerültek voltak...

De ez mind nem számított.

Hermione ajkán halvány mosoly jelent meg, amikor a Herceg megszólalt.

– Most már... nem lesz baj... – nyögött fel Piton. Lassan tisztult a látása. Felemelte a kezét. Megcsörrent a láncc. A férfi verítékes homlokából félresimított egy hajtincset. Egy koromfekete tincset... Vonásai lassan kisimultak... – Sikerült, Hermione...

A lány mosolyogva bólintott, de a feje még rettenetesen lüktetett. Leült az ágy szélére és kezébe temette az arcát, fejét a térdére tette. Szüksége volt néhány néma percre, aztán felpillantott.

Végigsimított a varázsló lábán, majd fölé hajolt

– Aludnod kell most... – súgta neki. – Nem oldozhatlak el... még nem... – nyögte fájdalmasan, amikor meglátta, hogy a férfi csuklója tiszta vér. Lassan odahajolt és megcsókolta a férfi kezét, majd egyetlen pálcasuhintással megtisztult a sebes bőr. Csak egy cseppnyi vér maradt ott. Hermione lehunyt szemmel ízlelte meg Piton véréét... majd ránézett.

– Vér a vérből... – suttogta a férfinék. Pillantásuk mélyen összefonódott.

Piton azonban megrázta a fejét.

– Ezt... nem lett volna szabad! Túl nagy áldozat... – Megpróbált felugrani, de a láncc visszarántotta. Még mindig lángolt a vére. Eleinete elviselhetetlen volt a kín... de aztán megértette, hogy ez már *csak* fizikai fájdalom... Erősödött. Pillanatról pillanatra. Vonásai már jobban emlékeztettek a húszéves Hercegére, habár Piton tudta, hogy olyan fiatal már sohasem lesz. De még néhány óra, és szerevezete regenerálódik. És... nem öregszik tovább. Soha... Talán Hermione sem... – Nem lett volna szabad. Neked – nem!

– Ne haragudj, szerelmem... – csorogtak le a könnyek Hermione arcán, és Pitonhoz hajolt, majd lágy csókot adott a homlokára. – Annyira szörnyű volt az egész... De most aludnod kell... – Johnra gondolt. Tenni kell valamit... Lilith elszabadult... és John a Semmi peremén egyensúlyoz...

A varázsló kinyújtotta a kezét, amennyire csak bírta, és végigsimított a lány kezén.

– Még legalább húsz óra... Nem bírom a tétlenséget...

Pillantása megakadt a fekete bőrkötéses könyvön. Dühösen magához invitózta, majd egy pennát is az asztalról. Fellapozta a 394. oldalon. Gyorsan áthúzott két bekezdést, majd apró betűkkel körmöltni kezdett a margó szélére. A vérszívás és a szexuális csúcslémény során fellépő ritmus összehangolásáról...

A lány ekkor felkapta a fejét. Az alsó szintről zajokat hallott.

– Harry! – hajnali fél három volt. Hermione soha az életben nem örült még ennyire barátja érkezésének...

Piton félretolta a könyvet, az a padlóra hullott. A férfi összeszorította a szemét.

– Beszélnem kell veled... Később... Négyszemközt... – Ereje azonban hirtelen elhagyta. Szeme lecsukódott és szinte azonnal mély, álomtalan alvásba zuhant.

(itt most... ájulj be, vagy amit gondolsz... Hermi beszél Harry-vel)

Hermione lerohant a földszintre. Harry a nappaliban téblábolt. A lány szó nélkül a nyakába vetette magát és keservesen zokogni kezdett. Annyira kimerült és kikészült az iménti eseményektől, hogy kitört belőle.

Harry meglepődött. Ez már a második alkalom volt, hogy a lányt zokogni látta, és az első gondolata az volt, hogy valaki megint meghalt. Előbb hagyta, hogy Hermione csuromvizesre sírja az inget a vállán, azután óvatosan lefejtette magáról a lány karjait, és finoman a kanapé felé taszigálta.

– Most szépen leülsz, és elmeséled, hogy mi borított ki ennyire – simogatta a lány hátát barátságosan Harry.

Hermione engedte, hogy a fiú a kanapéhoz vezesse, majd engedelmesen leült rá és törölgetni kezdte a könnyeit.

Harry a kezébe nyomott egy papírzsebkendőt és megvárta, amíg a lány trombitálva kifújta az orrát, majd egy pohár vizet varázsolt Hermione-nak. Miután a lány megitta, és úgy tűnt, valamivel jobban van, Harry is leeresztett kissé.

Hermione szeme még könnyes volt, de már kissé megnyugodott.

– Harry... Egyszerűen nem tudom elmondani, mennyire jó, hogy itt vagy – sóhajtott a lány.

Harry elhúzta a száját és erőltetett vidámsággal válaszolt:

– Én magam sem tudom, mennyire jó, hogy itt vagyok. Jó ez nekem?

A lány mélyeket lélegzett, aztán barátjára nézett.

– Nem tudod, miért vagy itt, ugye?

Harry felhúzta a szemöldökét, és elgondolkodva vakargatta az állát.

– Valakinek tartani kell a gyertyát, amíg ti a professzorral továbbképzitek egymást? Vagy kettesben unalmas Twisterezni? – kérdezte vigyorogva.

– Nem. Esetleg megemlíthetnéd a társastáncot, amit csak hármásban lehet... – gunyoroskodott a lány. – Áh... – legyintett. – Harry... Piton ivott a véremből – mondta ki egyszerűen a boszorkány.

Harrynek elkerekedtek a szemei és hápogni kezdett a megdöbbenéstől.

– Ho-hogy érted ezt? – kérdezte, amikor végre levegőhöz jutott. – Nem mondtad soha, hogy *valóban* vámpír. Azt hittem, csak mi gúnyolódunk, amiért mindig feketében jár.

Harrynek más valami ötlött az eszébe hirtelen, és ettől a gondolattól megrendülten zuttyant Hermione mellé a kanapé szélére. Ha Piton vámpír és megharapta Hermione-t... Harry egy leheletnyit elhúzódott, aztán elszégyellte magát. Hermione lehet bármi. A barátja és kész.

Hermione elnyúlt a kanapén. Kimerült volt. De már nyugodt.

– Pitonon egy átok volt. És akárhányszor... férfiként közeledett hozzám, öregedett. A sejtjei rohamosan pusztultak. Ez annak a rohadéknak az átka volt! – szorult ökölbe a lány keze. – És... amikor Drakulánál voltunk, a gróf elárulta, hogy... Piton hogyan lehetne újra fiatal. Perselus nem akarta – rázta meg a fejét a lány, mert Harry rosszállóan nézett rá és a szeméből sütött a vád.

– Ha nem akarta volna, nem tette volna meg!

Hermione felült.

– Harry. Nem akarta. Én akartam! Tudod! Én! Hermione Granger, a te örült barátod!

– Hát örültek elég örültek vagytok mindketten. De az örületen túl, mi a francért csináltátok ezt, ha téged ennyire kikészít?

– Miért?! Ez nem világos?! – képedt el a lány. – Szeretem! Nem tudjátok fel-fog-ni Ronnal?! – Hermione idegei kissé kivoltak, ezért türelmetlenebbül viselkedett a szokásosnál. – Ne haragudj... – hanyatlott vissza a díszpárnára és megdörzsölte a szeméit. – Ez az egész... Ha egy éve ezt mondja nekem valaki, lenyeletem vele a botját! Mindegyiket!

– Jah! Az élet ízét csak a bolondok ismerik! – mosolygott Harry. – Fogd már fel végre, hogy Ron is és én is elfogadtuk, hogy egymáshoz tartoztok. Persze, néha ugratunk téged ezzel. De nekünk mindegy, hogy kit választasz, mindenképpen a barátunk vagy. Persze, nem mondom, hogy nem tetszett volna jobban, ha valaki olyan az ipse, akivel lehet kviddicsezni... – vigyorgott Harry –, de ez a te ügyed. Viszont azt nehezen tudom elképzelni, hogy egy olyan rendkívül tapasztalt és nagytudású varázsló, mint Piton nem talált más megoldást. Ez volt az egyetlen lehetőség?

– Igen, a vérivás volt az egyetlen lehetőség. De ahogy a vérünk egyesült, miközben... szóval... – köszörülte meg a lány a torkát. – Olyan szuper volt... – hunyta le a szemét, de észbe kapott, hogy Harry mindjárt rosszul lesz ettől, és inkább nem folytatta. – Szóval, ahogy keveredett a vérünk, kiütkezett rajta valami vérláz. Előtte mondta, hogy kötzzem le, ha ez lesz, mert akkor nem tudja kontrollálni a vadállati ösztöneit. És lekötöttem, és...

Harry hangosan felnevetett.

– Meséld bébi, mi volt! Ne hagyd ki a pikáns részleteket sem. Esetleg el is játszhatnád. Volt bórszerkó, meg ostor?

Hermione felnevetett.

– Igen... Domina Hermione beindult...

Harry elkomolyodott.

– És a professzor? Itt van most?

– Aha. Fent van.

– Felcipeltétek a koporsóját az emeletre? – kezdett újra nevetni Harry. – A pincével mi volt a baj? Vagy ő azok közé a denevérek közé tartozik, akik a padláson alszanak, fejjel lefelé lógva a gerendáról?

– Ne nagyon röhögj ezen, mert beszélni akar majd veled. Négy szemközt – húzta el gúnyosan a lány a száját.

– Négy szemközt velem? – kérdezte vigyorogva Harry. – Remélem, az én vérem nem kell neki. Hirtelen elkomorodott, mert eszébe jutott, hogy ki volt az, aki utoljára a vérét kívánta. És meg is kapta.

– Te tudod, miről akar beszélgetni? – kérdezte óvatosan Harry.

– Azt hiszem, tudom miről – fújta ki a levegőt Hermione. – Tudod... van nekem egy... másik... életem. – A lány gyorsan vázolta ennek lényegét. – A többit majd Piton elmondja. Ron már szembesült Johnnal. Erdélyben. De most meg akarok szabadulni tőle. És valószínűleg... segítened kellene. Persze, csak ha nem vetsz meg engem ezért... és nem undorodsz tőlem... – komorodott el Granger. – Egy valódi mutáns vagyok – borzongott meg.

– Ezt eddig is tudtuk – vont vállat megjátszott egykedvűséggel Harry –, csak így lehetséges, hogy valaki egy nap 26 órát üljön a könyvtárban.

Megérintette Hermione karját és mosolyogva nézett a lányra.

– Te vagy az egyetlen mutáns barátom. És mint ilyen, számomra a legfontosabb a mutánsok között. De mi van Pitonnal? Most mit csinál éppen?

– Most... húsz órán át... alszik. Vagy egy ideig, legalábbis – ült fel újra a lány és nyúzottan nézett Harryre. – Szerintem mi is tegyük ezt... Én pokolian kivagyok. Te meg lóghatsz órákról legalább... és most én, Hermione Granger mondom ezt Neked! – vigyorgott el fáradtan a lány, és varázsolt egy hálóságot. – Mondanám, hogy aludj Te a kanapén, de úgysem tennéd, ha megtudnád, hogy már ezen is szexeltem Pitonnal... – húzta ördögi vigyorba a száját Granger.

– Hülye vagy te, Mione – vigyorgott Harry –, ha így gondolkodnék, jó pár hely lenne a Roxfortban, ahova le se ülnék, mert valakik már korábban ott szexeltek. – Azzal ledobta a hálóságot a földre és kibújt a cipőjéből. Enyhe lábszag kezdett terjengeni, de egy pálcamozdulattal semlegesítette. Lehámozta magáról a farmerét és bebújt a hálósákba. Hirtelen felkönyökölt és Hermione-ra nézett.

– És Piton? Vele mikor kell beszélnem?

– Pitonhoz majd akkor mehetsz fel, ha már biztosan lecsillapodott. Majd... megnézem előtte. Csak elővigyázatosságból. Ha előbb kelnél fel... kelts fel engem is... jó éjt, Harry... – motyogta még a lány és belemerült élete egyik legnyugtalanabb álmába.

Harry a szemüvegét becsúsztatta a kanapé alá, nehogy reggel rálépjen valaki és elköszönt Hermione-tól.

– Jó éjt mutánslány!

Harry még egy ideig bámulta a plafont, és Hermione szavain gondolkodott. Hogy vajon mit jelent, hogy van egy másik élete? Éjjelente titokban eljár a kaszinóba ruletkezni? Esetleg zöld csápokat növeszt vagy egy gülüszemű nyálkás szörnnnyé változik, aki állandóan nyáladzik és tojásokat rak? Ezen az ötleten nevetni kezdett magában és hamarosan elaludt

Ide jöhet valami más téma, hogy ne legyen túl feszes ez a vonal. :))

Totál más téma :D

Desirée nem érezte jól magát, az elmúlt órákban egyre jobban szédelgett s émelygett. Nehézképpen feltápáskodott a nyikorgó, rozsdás keretű vaságyról, és a homályos tükörhöz támolygott. Riadtan hőkölt hátra, amikor meglátta benne krétafehér arcát, mely egy napja még pezsgett az élettől, és amit most vékony, lila erek hálózták be, fekete szeme tompán fénylett, sötét foltok mély árkot vontak köré.

– Mi van velem? – túrt bele matt, száraz hajtincsei közé, majd halk sikoly hagyta el az ajkát, mikor egy maroknyi szál a kezében maradt. Lehajolt a tükör alatt elhelyezett mosakodó tálhoz, és hideg vizet fröcskölt az arcába, majd csuklóig merítette belé a kezét, hogy magához térjen. Kiegyenesedett, és elindult vissza az ágyához, amikor éles fájdalom nyilallt bele a hasába. Annyira váratlan, alattomos volt a támadás, hogy meggörnyedve zuhant négykézlábra, és hiába próbált úrrá lenni végtagjai szánalmas remegésén. Mikor a

kín pár percnyi gyötrelém után alábbhagyott, Desirée elmászott az ágyig, és nagyot nyögve felkapaszkodott rá, majd a matracra hanyatlott.

Lázasan törte a fejét, hogy mi okozhatta ezt a rosszullétet neki. A Nagyúr nem átkozta meg őt, hiszen elégedett volt vele, amiért átadta neki azt a pudvás csecsemőt, mondhatni elégedett vicsor ült az új arcán, ami határozottan dögösre sikeredett.

De akkor mégis, mi ez?

Miért fest ennyire borzalmasan?

Fertályórát feküdt elmélyülten gondolkodva, szinte elaludt, amikor a fájdalom újra lecsapott rá, kíméletlenebbül.

Sikolya beterítette a szobát, végigszáguldozott a folyosókon.

Karkarov sietősen lépkedett a sötét boltívek alatt, amikor utolérte a nő sikolyának elhaló hulláma. Desirée jelenléte meglepte a férfit. Nem voltak kétségei már a felől, hogy Desirée és Voldemort nem csak ismerik egymást, de a nő feltehetőleg a Nagyúr szolgálatában áll. Nem zavarta a dolog. Sőt. Ezáltal a kétely utolsó morzsái is eltűntek. Biztos volt benne, hogy Desirée pontosan tudja, hogy mit akar, és hogy mit várhat tőle. Különleges érzékére hallgatva hamarosan megtalálta a szobát, ahol a nő kínlódott. Karkarovban fellobbant némi düh a nyűglődés láttán.

– A másik műsorszámot jobban kedvelem. A rámenős bórszerkós cafkát – morogta sötéten.

Desirée oldalra fordította a fejét a hangra, és meglátta az ajtókeretnek támaszkodó Karkarovot. Nehezen felhúzta magát a vészesen csikorgó ágyon, majd a könyökére támaszkodott.

– Mi történik velem, Igor? – kérdezte rémülten, és ekkor átmenet nélkül mintha ezernyi kígyó mozdult volna meg a testében. – Merlinre!!!! – ordított fel a boszorkány, és hosszúra növesztett körmeivel tépni-szaggatni kezdte a bőrét.

Karkarov odaugrott a nőhöz és durván lefogta a karját. Jól látható volt, ahogy a nő púposodó hasában valami sokkarú lény mozgolódik. Desirée hasa hullámozott, és apró dudorok mozogtak rajta. Karkarov leplezetlen undorral nézte a jelenséget

– Mi a szar ez? *(az én drága, megértő pasim :DD)*

– Szedd ki belőlem!!! Szedd ki!!! – üvöltötte eltorzult arccal Desirée. *(Dr House!! Dr House!!! :D)*

– Akármilyen is az, ami benned van, ki fog jönni, ha eljött az ideje. Hagyd abba a hisztériázást!

Karkarov összpontosított és Tobiast hívta. A fiú sokáig váratott magára, és amikor végül megjelent az érzet olyan halvány volt, hogy Karkarov alig tudta megkülönböztetni az emlékeitől. Mintha egy üvegfal mögül szólt volna hozzá a fiú.

– *Dementorok. Mondtam, hogy igyekezz fékezni magad.*

Karkarov agya leblokkolt egy pillanatra a döbbenetes információtól.

– De hogyan? Miért?

Tobias jelenléte egyre felismerhetetlenebb volt, a hangja egyre szakadozottabban hallatszott Igor tudatában.

– *Létrehoztátok a tökéletes vákuumot az univerzum extragalaktikus tartományában... a kvarkok mozgása szabaddá vált... létrejött az anyagi objektum, amely mint egy Möbius szalag, magát a vákuumot hordozza magában. És az egész az ő hasába van zárva.*

– Bele van zárva egy dementor? – még Karkarov hideg lelkén is átfutott a rettegés a gondolattól.

– *Egy? Több száz... Mikor érted meg végre, hogy nincs kint és bent?* – Tobias hangja türelmetlen volt és egyre halkabb. – *Figyelmeztettelek, hogy fogd vissza magad. Most már elkezdődött...* – hosszú csend következett és Karkarov lélegzet visszafojtva várt – *... keresd meg Pitont* – kongtak a fiú szavai. És nem szólt többet.

Karkarov Desirée-re nézett. A tekintetéből nem sok jót olvashatott ki a nő.

– Te tetted ezt velem, mi? Te rohadék állat!! – kapaszkodott bele a férfi talárjába örjöngő dühvel a boszorka.

– Tobias azt mondja, dementorok. – Azzal Karkarov elvette a nő ruhaujjába rejtett pálcát, és Desirée hasára irányította. A szavak, amiket mormogott nem lehettek ismerősek a fekete boszorka számára és feltehetőleg jobb is, hogy nem tudta, mit csinál Karkarov.

– Mit beszélsz? – zihált továbbra is Desirée, de a mágus varázsa hatott, a fájó bizsergés alább hagyott a testében. – Dementorok bennem?

– Valahogy összeügyeskedtük ezt a dolgot – húzta el a száját Karkarov, és egy székett Desirée ágya mellé. A felső zsebéből egy szivart kotort elő, és mielőtt rágyújtott volna, a benzines gyújtó lángján keresztül pislantott a még mindig kínlódó nőre. – Tobias szerint vannak vagy kétszázan.

– Több százan? – A boszorkány heveny rohammal kezdett el öklendezni, majd ordítva, bugyborékolva hányt sugárba a koszos padlóra. Mikor már teljesen kiürült a gyomra, akkor görcsösen rángatózva okádta ki a keserű epét magából. Karkarov hanyag pálcamozdulattal tüntette el az okádékot, és nyugodtan pöfékelt tovább. Összevonta a szemöldökét, ahogy Desirée újra öklendezni kezdett, és egy gyors pálcamozdulattal megszüntette a görcsös kínlódást.

Desirée csapzottan dőlt hanyatt a párnán, és a rosszulléte egy csapásra elmúlt a ráolvasott bűbáj hatására. Zöldes arcszíne visszatért a most divatos sápadtsághoz.

– Nem akarok meghalni, nem akarok – hebegte a boszorkány.

– Dehogyan halsz meg! – morrantott dühösen Karkarov. – Nem halhatsz meg. Kellesz nekem. – Gyorsan végiggondolta a lehetőségeket. Voldemort utasításai és Desirée meg a dementorok... Karkarov határozott mozdulattal állt föl és eltaposta a szivart.

– Szedd össze magad! Indulunk.

– Miért nem maradhatok itt? – pislogott fáradtan a varázslóra a nő.

– Itt akarod megszülni azokat a... – Karkarov nem is tudta hirtelen, minek nevezze a születendő lényeket. Mert dementorok ugyan, de képtelenség, hogy olyanok legyenek, mint valami csecsemő, futott át Igor gondolatain. – Ha itt születnek meg, Voldemort nem fogja őket elengedni, és ha megtudja, hogy hogyan szaporodnak, téged sem.

Desirée nem tudott Karkarov és Piton között kötött megállapodásról, de ha sejtette is volna, akkor sem érdekelte mostantól semmi más, csak az, hogy Igor segítsen neki megszabadulni a benne növekvő borzalomtól. Látta a férfi sötét tekintetében, hogy az északi mágus képes megmenteni őt.

Karkarov az ágyhoz lépett, hogy felnyalábolja a karcsú nőt, akin látszott, hogy valóban végletesen kimerült, és halálra van rémülve.

– A házamba viszlek.

– Tégy, ahogy jónak látod – motyogta erőtlenül a nő.

(na drága itt arra gondoltam, h mivel Igor energiavámpír, és Voldi előtt már sokat veszített az erejéből hát itt a remek alkalom :D persze csak finom utalások, medencetörés már volt :DD)

Karkarov érzékeit megcsapták a Desirée bőréből áradó jól ismert buja illatok. A törékeny alak az ágyon, sápadtan és kiszolgáltatottan... vad vágyakat ébresztett a varázslóban. A fekete ruha ráncai közül előbukkanó fehér bőr, amin kékesen ütöttek át az erek. Az izmok finom játéka a bőr alatt. Karkarov agyát egy pillanat alatt elöntötte a gőz. Farka keményen feszült, és Karkarovban tombolni kezdett az éhség, amit korábban, Voldemort jelenléte miatt megpróbált elfojtani.

Desirée kikerekedett szemekkel figyelte a nadrágját gombolható varázslót.

– Te mi a jó francot csinálsz? – vált erősebbé a hangja. – Majd megdöglök, mert belém tetted ezeket az undorító dementorokat, és képes vagy ezek után elővenni a farkadat?!

Igor nem törődött a nő hisztérikus ellenkezésével. Az ágyra térdelt és egyetlen mozdulattal szétépte Desirée felsőjét. Hóval borított dombok szűzies fehérségét idézték a nő előbukkanó mellei. A piros bimbók összehúzódtak és megkeményedtek a férfi érintése nyomán. Karkarov lihegve gyűrte fel Desirée szoknyáját. A nő félig lecsupaszított gyönyörű teste teljesen elvette az eszét. A türelme egy pillanat alatt elfogyott.

A boszorkány felnyögött, mikor Igor marka erősen a combjába mart, öntudatlanul és széttárta a lábát, hogy minél előbb magában tudhassa a férfit.

– A szex állítólag elmulasztja a migrént, talán ezen is segít – mormolta kéjesen a mágus fülébe, aki egyetlen gyors, kíméletlen lökessel hatolt a nőbe, és hevesen mozogni kezdett. Desirée hallhatóan fájdalmas nyögései csak egyre jobban felkorbácsolták Karkarov vadállati ösztöneit. Felegyenesedett és úgy rántotta magához a nő csípőjét, mintha csak valami játékszer lenne. Hatalmas kezei satuként szorították Desirée-t, míg ujjai nyomán vér serkent a nő pórusaiból. Bántóan nyikorogva mozgott az ócska vaságy Karkarov erőteljes lökései nyomán. Felrántotta Desirée-t, és szinte a levegőben tartotta a nőt, miközben rászakadt a mindent elsöprő fehér robbanás, és üvöltve elélezett. Desirée körmei a varázsló hátába mélyedtek, mikor az erősen rátörő orgazmus többször végigcikázott a testén. Karkarov csak tartotta maga felett az ernyedő nőt és szívta, szívta magába az éltető energiát, ami kavargott és hullámozott körülöttük. Tobias alig érzékelhető figyelmeztetése vetett véget a lakmározásnak. „*Menjetek! Tűnjetek már el!*” – jött az üzenet valahonnan, távolról az idők végtelenjében. Pár perccel később Karkarov, karjaiban Desirée-vel, kilépett Voldemort palotájából. Talpra állította a remegő boszorkát és elindultak. Igor orrcimpái tágultak és szűkültek, ahogy kereste a helyet, ahonnan végre hoppanálhattak a biztonságot adó északi vidékre.

Fent, a magasban egy fehér sólyom követte a Gonosz Házából kilépett magas termetű Igor Karkarovot, aki támogatva segítette az úton haladni a gyűlölt nőt. Éles hangon felvijjogott a ragadozó madár, előre repült a hoppanálási határig, majd a fák között meghúzódva visszaváltozott Lucius Malfoyja. A szőke mágusnak egyetlen vágya volt ezekben a

percekben, hogy meggyilkolja Desirée Alcazt, egykori tanítványát s szeretőjét, mert az álnok módon becsapta, kihasználta a fiát, majd Voldemort karjába lökte Dracot, hogy az rámérhesse a végső csapást.

Mielőtt Karkarov dehoppanált a boszorkával együtt, Lucius egy követő bűbájt dobott utánuk.

Voldemort nem szokott semmit a véletlenre bízni. Érezte a zsigereiben, hogy Karkarov egy mocskos csaló, nem más.

Eszében sem volt a véletlenre bízni a küldetést. Van jópár csatlósa. Lényegtelen, hogy ugyanolyan senkik, mint Karkarov. De talán ölni még képesek...

A Nagyúr azonnal hívatta Mortimert, és elküldette Greybackért.

Greyback éppen útnak indított egy baglyot, kissé zavartan pislogott, majd magára kanyarította kockás öltönyfelsőjét. Bízott benne, hogy a félszemű szolga nem fogott gyanút. Nem lenne szerencsés, ha a Sötét Nagyúr tudomást szerezne arról, kikkel tart kapcsolatot. Végigsietett a folyosón. Érzékelte a Gonosz jelenlétét, de saját gyűlölete mindennél erősebb volt.

– Hívatott, Nagyúr – hajtotta meg magát szertartásosan.

Voldemort épp több kiló epret rendelt magának, és azt eszegette, amikor a vérfarkas megérkezett.

– Ah! Drága barátom! Gyere csak, gyere! – intett felé a Nagyúr, Mortimert meg elküldte a pokolba.

Greyback figyelte, ahogy Mortimer alázatosan kihátrál. Ő maga egyenesen és határozottan állt a Nagyúr előtt, készen arra, hogy bizonyítson.

– Feladatot szán nekem, uram? Igazán kitűnő az ellátás és a szállás, de már vágyom rá, hogy újra akcióba léphessek!

Voldemort felröhögött.

– Persze, hogy akarok valamit. Nem csak látni akartam a rusnya, sunyi képedet! – vágott hozzá egy epret a farkashoz.

Greyback félreugrott. Az eper a csizmáján fröccsent szét. Kissé poshadt volt, színe a friss húsról emlékeztetett, ám a szaga... Greyback elfintorodott.

– Mit óhajt, uram? – kérdezte szinte lágyan.

– Megmondtam múltkor: feladatot kapsz. Most lett aktuális. Talán valami kifogásod van a módszereim ellen?! – vicsorgott a Nagyúr.

– Módszerei utánozhatatlanok és egyedülállóak – hajbókolt a férfi. – Már számítottam rá, hogy ismét engem tisztel meg, ha munkára kerül sor.

– Hogy oda ne rohanjak! Már számítottál rá! – röhögött Voldemort. – Hát jó. Szeretsz-e ölni, barátom?

„Ölni... tépni, szagatni, marcagolni... a szétfröccsenő vér ízét érezni... a friss húscsapatok bódító illatát beszívni...” Greyback szeme ösztönösen felcsillant, agyari kivillantak.

– Mindjárt gondoltam – vett a szájába egy újabb epret Tom, gúnyos mosoly kíséretében.

– Legnagyobb élvezettel az ellenségeinket szaggatnám darabokra – mordult fel a vérfarkas.

– Nem mindegy neked, kit kell megölni? Egy jó zsoldosnak ez semmit nem számít! A feladatod: követed Igor Karkarovot. Tudod, kiról beszélek.

Greyback szeme gonoszul csillant. Szinte ujjongott, amiért a Nagyúr régi vágyát teljesíti.

– Megtisztel, Nagyúr. Ő az, akinek a vérére szomjazom... – csattant össze az állkapcsa. Elképzelte, amint a torkának ugrik, belemélyeszi az agyairait.

– Helyes – villant a Nagyúr szeme. – Mostantól fogod a szimatát és követed. Nem kell tudnod, mit csinál és merre küldtem. Akár teljesíti azt, amit akarok, akár nem... megöled.

– Úgy lesz, Nagyúr. – Greyback tudta, hogy Voldemort tisztában van a képességeivel, különösen a kifinomult érzékeivel. – Tudom, hogy itt járt. Éreztem a bűzét. Már attól tartottam, ön a kegyeibe fogadta újra. A megbízásáról is hallottam. Szerintem képtelen teljesíteni ilyen komoly feladatot. – Most Bill Weasley hangján beszélt.

Voldemort felröhögött.

– Nem vagyok olyan hülye, hogy rábízok egy fontos küldetést! Nem fog semmit teljesíteni! – vicsorgott. – Te megöled. Ennyi a dolgod. Semmi más! Nem kell kielemezned a kialakult szituációt! – grimaszolt Tom Denem. A Roxfort jutott eszébe... a töménytelen házidolgozat... hogy gyűlölte, rohadt Merlin, mennyire gyűlölte őket!

– Azt kérem, hogy darabokra szaggathassam! Játsszozni akarok vele, élvezni a haláltusáját. Karót döfni a szívébe, egyenként leszaggatni az ujjait! *(Hiába, ez már ragályos! :DD)*

– Ha megvan a hullája, szívesen feltálolom Neked. De csak miután bemutattad nálam... – röhögött ismét Tom Denem. Az epermaradványok szétfröcsköltek a nyálával együtt.

Greyback kissé félrehajtotta a fejét. Nem bírta az eperszagot.

Voldemort vizslatva nézte a vérfarkast. Arra talán jó lesz, hogy kiiktassa végre ezt a mocsadék áruló Karkarovot. A többiről nem kell tudnia.

– Most indulj – mutatott az ajtó felé Voldemort. – De jól vigyázz. Folyamatosan rajtad tartom a szemem. És ne hidd azt, hogy téged senki nem ölhet meg... – röhögte el magát.

Greyback úgy tett, mintha nem is hallotta volna az utolsó mondatot. Mélyen meghajolt.

– Nem fog csalódní bennem, Nagyúr. Visszatérek Igor Karkarov fejével.

Miután a vérfarkas eltűnt, a Nagyúr egyenesen a Teremtményhez sietett. Még hátravolt az utolsó fázis, hogy teljes legyen a műve.

Regulus agya és Enfer teste jól megfértek egymással. Nagyobb ereje volt a Teremtménynek, mint bárki gondolta volna. Regulus Black összes emléke megmaradt. Voldemort jól ismerte a módszert, amivel megőrizte az értékes információkat. Még akkor is, ha csak egy értéktelen android volt ez a szerencsétlen...

Enfer vámpírképessége is megmaradt, de kontroll alatt tartotta a Nagyúr. A testet emberire faragta, s felélesztette. Ősi, veszélyes, pokoli rituáléja órákig tartott.

S amikor végzett, a Teremtmény csaknem olyan volt, mint ő maga...

– Az ikertestvérem... – susogta a Nagyúr elégedetten. Beletöltötte minden vágyát, de a nagyravágyást nem. Nem volt szüksége konkurenciára...

Az éj leple alatt útjára indította a Teremtményt, aki majd valójában kifürkészi neki a történéseket.

Akkor.

Ott.

Erdélyben...

Irányt mutat és elvezet oda, ahová Voldemornak mennie kell...

Dél körül járt az idő, amikor a lány felébredt. Először nem tudta, hol van, de lassan összeállt a kép neki. Harry még aludt.

Hermione óvatosan fellopózott a lépcsőn, és benyitott Pitonhoz. A férfi látszólag békésen aludt, a láncai is megvoltak. Granger az ágy mellé lépett, és végighúzta tenyerét a férfi teste felett. Nem ért hozzá, csak gondolatban.

A Herceg sokkal fiatalabb volt, mint tegnap ilyenkor. Haja hollófeketén hullott a vállára, arca kisimult. A lány mosolyogva ült le az ágy mellé, és percekig nézte Pitont. Egyenletesen lélegzett a varázsló. Hermione óvatosan megpiszkálta az ujjait... Végigsimított rajtuk... anélkül, hogy fel akarta volna ébreszteni a férfit, pedig kívánta az érintését... A hangját, hogy hallja, minden rendben... Ez az egész olyan kegyetlen meccs volt, hogy a lány igazán nem tért még magához.

De azt tudta, hogy nagy baj nincs.

Felsóhajtott.

Ujjai a láncra siklottak. Piton bőre vörös volt alatta. Hermione gondolkodás nélkül levarázsolta a vastag láncokat a Herceg kezéről, és lágyan megcsókolta a kisebesedett csuklókat... Aztán megfogta a mágus egyik kezét, gyengéden, éppen csak érintve, s visszaült a padlóra, hogy őrizze az álmát, hisz a vérláz még előjöhét rajta... De Hermione remélte, hogy nem így lesz.

(itt Piton esetleg felébredhet, hogy ne alva találjon rá Harry... S., Rád bízom a reakcióit)

Ahogy a láz csillapodott, és Piton fokozatosan visszanyerte az erejét, a gondolatai is kitisztultak. Érzékelte Hermione jelenlétét, bár nem ébredt fel azonnal. Kimondhatatlan hálát érzett, amiért a lány a vérét adta, hogy élhessen. Másfelől rettegett, ha belegondolt, micsoda harcokat vív a démonaival tanítványa. Hogy bírja elviselni...

– Levetted a láncot, pedig még nem lett volna szabad – szólalt meg halkán. – Néha azért nem árt betartani a biztonsági előírásokat.

Hermione felkapta a fejét, ahogy Piton megszólalt, majd felmászott mellé az ágyra.

– Visszatehetem... – mosolyodott el. – Akkor is, ha már elmúlt ez a szörnyű láz... – csípett bele gyengéden a férfi karjába. – Mindig is sejtettem, hogy a dominákra buksz!

Piton magához húzta a lányt és megcsókolta.

– Elmúlt a láz. Érzem. – Egy pillanatra elborult a tekintete. Szégyellte magát. – Durva voltam, tudom. Mikor tehetem jóvá? – Piton végigsimított a lány gerincén.

Hermione megcsóválta a fejét.

– Én sem kíméltelek, hidd el! Majd mesélek... – nevetett fel. – Jóvá akarod tenni? – karolta át Piton nyakát óvatosan. – Mindenesetre most semmiképpen, hacsak nem Harry előtt akarod... – köhintett egyet a boszorkány. – Ugyanis itt van. Lent alszik. Beszélz vele?

A férfi feje visszahanyatlott a párnára. A pokolba kívánta most Harry Pottert, aztán eszébe villant, hogy ő maga kérte Hermione-t, hogy hívja ide.

– Beszélek vele. Azt hiszem, mostanra már megértette, mi a dolga. – A könyökére támaszkodott és a lány felé fordult. – Amikor különórákat adtam neki okklumenciából, azoknak az volt a célja, hogy Dumbledore kiderítse: a személyisége azonos-e Voldemortéval... Nos, Potternek vannak olyan tapasztalatai amelyekről, bár kétlem, hogy tud, hasznosak lehetnek majd ahhoz, hogy végleg leválasszuk rólad Johnt. Meg azt a másikat, aki Johnt kínozza...

Hermione elhúzta a száját.

– A démonaim... valami tábla van rajtam, hogy démonok, ide?! Hogy ezek miért pont engem találnak meg! John... aztán Tobias...! – ütött egyet a párnára a lány.

– Johnban még mindig jobban bízom, mint Tobiasban. Hozzá is van köze Harrynak... – sóhajtott a varázsló. – Ha sikerül a terv, tőle is megszabadulunk, örökre.

A lány megsimogatta Piton arcát.

– Milyen fiatal vagy... – mosolygott, majd ajka megtalálta a férfiét. Csak megérintette. Ezt kívánták mindketten most... – Mikor beszélsz Harryvel? – kérdezte halkán Pitontól aztán.

– Ha magához tért, küldd fel. – Piton egy hosszú percig a lány szemébe nézett.

Hermione úgy érezte, megperzseli ez az átható pillantás. Egy sokkal fiatalabb férfi nézett rá, úgy, ahogy azelőtt talán még soha. Tiszta volt a tekintete, és az *élet* fénylett benne. *(vagy valami jóféle anyag:D-és Herminek nem adott belőle!Hejjj!!!!:D)*

– Rendben. Lemegyek, megnézem, felkelt-e már. – Már felült, amikor Piton visszatartotta.

– Ha vége lesz egyszer ennek az egésznek, elmegyünk valahová... Csak Te meg én. Démonok nélkül.

Hermione elmosolyodott.

– Két hét Hawaii! – kacagott fel, és végigsimított a férfi sebes bőréen. – Meg kell ismerjem az új pasimat! – kacsintott kacéran és elengedte Piton kezét, majd felkelt az ágyról. – Nem várok semmit, Herceg. Csak egy nyugodt éjszakát. Amikor minden varázsló és boszorkány tudja, hogy biztonságban van – nyelt nagyot a lány. – És ha egész életemben itt kellene élnem, Veled... hát... nem bánám. Sőt. Vállalnám. Gondolkodás nélkül. Akármilyen lesz, vagy lenne. – Hermione most nagyon komoly volt, szinte kísértetiesen sápadt, de aztán összeszedte magát. – Hívom Harry-t.

Hermione végül lement a nappaliba.

Harry még aludt. A farmere a feje alá gyűrve, csukott szemhéja alatt a szeme ide-oda járt. Álmodott.

A lány letepedett a fiú mellé, a padlóra és mosolyogva nézni kezdte.

Harry kinyitotta a szemét és nagyot ásított.

– Azt álmodtam, hogy itt ülsz mellettem és bámulod az álmképeimet. Ilyen átható pillantásokkal szoktad Pitont is felébreszteni? – ült fel Harry és a szemüvege után nyúlt, hogy valóban lásson is valamit.

Hermione felnevetett.

– Ez aztán a bók! Átható a pillantásom?! – vigyorogva rázta meg a haját. – Felmész? – intett a fejével a lépcső felé. – Már ellenőriztem a terepet. A veszély elmúlt. Remélhetőleg... – bólintott.

Harry magára rángatta a farmerét és a mosdóból visszajövet, eltüntette a hálózást, majd gyorsan varázslott két bögre forró kávé, amiből az egyiket Hermione-nak nyújtotta.

– Rendben, felmegyek hozzá. Te nem jössz? Nekem fogalmam sincs, mit akarhat.

– Én most lent maradok. Majd szóltok, ha kellenék az édeshármashoz – kacsintott mosolyogva, aztán kissé komolyabban hozzátette: – Harry... ha Piton furcsán kezdene viselkedni, úgy értem... az átlagnál is különösebben és agresszív lesz, azonnal gyere ki. Ez komoly. – A lány még megvárta, míg barátja felsiet a lépcsőn, aztán bement a fürdőbe, hogy végre felfrissüljön.

Piton felöltözve, frissen borotválva ült az íróasztal mögött. Újabb megjegyzéseket fűzött a fekete könyvben a vérvarázslat utóhatásaihoz. Már csaknem átírta az egész fejezetet, amikor Harry Potter belépett.

Harry köszönt és meglepetten nézte a kisimult arcú és fiatalos Pitont. Hermione tegnap esti kiborulása és a reggeli figyelmeztetés után, valahogy nem erre számított. Azt ugyan maga sem tudta, pontosan mit is várt... Zavartan téblábolt, mert ugyan nem a professzor irodájában volt, sőt Piton sem volt a tanára már, de mégis először fordult elő, hogy Piton magához *kérette* és nem *parancsolta*. A fiú várakozó tekintettel nézett a mágusra.

– Ülj csak le, mindjárt készen leszek.

Harry helyet foglalt az íróasztal előtt álló karosszékben, és igyekezett nem nézni a professzor csuklóján vöröslő sebhelyekre, amiről Domina Hermione jutott eszébe és nevetnie kellett. Már nem volt benne félelem Pitonnal szemben. Az elmúlt hetekben az ádáz gyűlöletet ösztönös tisztelet kezdte felváltani (ami nem akadályozta meg abban, hogy Ronnal együtt továbbra is idéetlen vicceket gyártsanak Pitonról), és valami kíváncsiság, amit Harry nem tudott megmagyarázni, de egyre biztosabban érezte, hogy Piton cselekedeteinek rugóit csak kevesen érthetik. És egyre inkább szeretett volna ezen kevesek közé tartozni. Megtanulni, érteni azt, amit Hermione ösztönösen tudott. Csendben várt, hogy Piton befejezze az írást, közben bámezskodott az egyszerű berendezésű szobában, és igyekezett a mulatságos gondolatokat elhessegetni.

Piton végül szembe fordult a fiúval. Elsimította a homlokába hulló fekete tincset, majd átható pillantással méregette Pottert.

– Nos, Harry... Azért hívtalak, hogy megbeszéljünk néhány fontos dolgot, ami mindkettőnket érint. Gondolom, az utóbbi hetekben volt alkalmad végiggondolni, mit akarsz tenni a továbbiakban.

Harry zavartan fintorgott és a tenyere izzadni kezdett, ahogy kezdett benne előbukkanni a vizsgadrukk. Ezek szerint Piton azért hívta, hogy számonkérje, mivel töltötte az idejét? Semmi értelmeset nem tudott volna felmutatni.

– Ööö... – hebegett Harry – elég jól megy a tanulás amióta Hermione segít. De gondolom nem erre kíváncsi. – Harry idegesen megvakarta a halántékát, végül kibökte: – Biztos tudja, hogy Draco meghalt. Voldemort megölte. Én azt gondolom nem érdemes Karkarov után nyomozni, pláne most, hogy elvitték az iskolából. Talán össze kéne fognia a Rendnek, és Voldemortot végleg elintézni.

– Tom Denem a Te ügyed. Ha éppen olyan figyelemmel kísérnéd a sajtódat, mint régen, tudhatnád, hogy továbbra is téged tartanak Kiválasztottnak. Nem mondhatok mást, csak amit eddig: tanuld meg lezárni az elmédet, akkor lesz némi esélyed vele szemben. – Piton hangjából nem hiányzott tőle megszokott, gúnyos színezet. Pedig nem akart kötekedni a fiúval. Inkább témát váltott: – Bizonyára észrevetted, hogy Hermione Granger az utóbbi időben... eléggé megváltozott.

Harry most jött zavarba igazán. *Hermione megváltozott? Mégiscsak terhes?* – Harry belerázkódott a gondolatba. *Még csak 18 éves, és máris gyereket akar szülni?* – Végül kínkeservesen csak kibökte, amit gondolt, miközben a szőnyeg szakadozott rojtjait bámulta a cipője orránál.

– Magának azért több esze lehetett volna, mint hogy teherbe ejtse Hermionét! Remélem, elveszi feleségül, ha már így esett... :DDD *(Inkább az Azkaban... -S)*

Piton a plafonra emelte a tekintetét, de az nem szakadt le. Megrándult a szája széle, de végül teljesen higgadt volt, amikor újra megszólalt:

– Nem, ez teljesen független attól, hogy mi van köztünk. Még tavaly kezdődött. Lucius Malfoy egy alkalommal durván belepiszkált a tudatalattijába, ezzel lehetővé tette, hogy felszínre kerüljön Hermione egyik korábbi személyisége.

– Ja, ha arra gondol, Johnról Hermione már mesélt nekem – nézett fel megkönnyebbülten Harry –, de nem értem, mi vele a gond. A muglik között az ilyesmit elég könnyen elintézi egy pszichológus vagy rosszabb esetben egy pszichiáter. Higggye el, gyerekjáték az egész – tárta szét a kezét értetlenül a fiú.

– A tudatalatti nem játszótér. Grangernek hatalmas lelki ereje van, Potter. Bár megtanulta uralni a korábbi énjét, rengeteg energiát vesz el tőle, ha John az ő elméjében vívja a csatáit a démonaival. De képes arra is, hogy alakot öltjön, és fizikailag jelen legyen ebben az időben, akár napokig.

– Egy gondolat, ami materializálódik? De hogyan válik ki az asztrál síkból? Egy múltbeli alak, csak a saját idejében létezhet, ez nyilvánvaló. Éteri anyag nélkül, a nem-fizikai entitások visszahalványulnak a saját dimenziójukba. Vagy a múltba vagy mit tudom én... ahonnan jött – értetlenkedett Harry – Amikor megjelenik, honnan nyeri azt, amire szüksége van a megtestesüléshez?

– Olyankor osztozik Granger életerején. Ez az, amit sem Granger, sem én nem tartunk a jövőben kívánatosnak. Mint ahogy Dumbledore is veszélyesnek tartotta azt a mentális köteléket, ami Tom Denemmel kötött össze téged. Azóta, hogy befejezted az okklumencia órákat, fájt a sebhelyed?

Harry zavartan a homlokához nyúlt és megrázta a fejét.

– Erről van szó. Grangernek is meg kell szabadulnia tőle. Függetlenné kell válnia, el kell szakadnia a múltjától. Mivel a korábbi személyisége nagyon megerősödött, ez csak úgy lehetséges, ha elvágjuk az eseményszálát, ami összeköti őket. – A varázsló néhány pillanatra Harryt fürkészte, de nem alkalmazott legilimenciát.

– A létezés köti össze őket, nem? John Hermione múltja. Hogyan akarja megszabadítani őt a múltjától? Veszélyesnek tűnik.

– Bár fogalmam sincs, minek jöttél Erdélybe, Drakula kastélyába, bizonyára tapasztaltad, hogy ott az idő másképp telik. Pontosabban: szinte áll.

– Igen. Észrevettem. Ha megittam egy pohár italt, egy idő után a pohár újra tele lett, ha valaki elnyomott egy csikket egy idő után megjelent a helyén az egész szál. A gertyák égtek, de nem fogytak el. Nem is visszafelé haladt az idő, hanem megállt, bizonyos része viszont telt tovább, azután visszarendeződött az eredeti állapotába. Mintha ciklusok ismétlődtek volna.

– Erről van szó. Időzárvány. Egy ilyen időzárványt kell létrehozni, és ott elengedni Hermione korábbi énjét. Most... hogy átestem egy újabb átalakulásra...

– Mit jelent az, hogy újabb? Mi szükség volt erre? Nem maradhatott a régi formájában? Hermionét nem zavarta, hogy maga vén... vagyis idősebbnek látszott – pislogott zavartan a fiú, miközben a Molly által kötött karácsonyi pulóverét huzigálta, mert a vastag gallér kellemetlenül dörzsölte a nyakát

Piton szúrósan nézett Harry szemébe, majd folytatta:

– Ne vágj a szavamba, Potter. Attól, hogy már nem vagy a diákom, még korántsem vagy olyan helyzetben, hogy bármit számonkérhess rajtam. – Piton ingerültsége azonban hamar enyhült. – Válaszolok a kérdéseidre, ha akarod, de majd csak később. Egyelőre beszéljük meg a következő lépést. Azért mentem bele ebbe az átalakulásba, hogy a hasznára lehessen Grangernek...

– Csak azért, mert a múltkor azokat az ostobaságokat mondtam arról, hogy ha maga meghal, akkor Hermione egyedül marad? Hülyeség volt részemről. Nyugodjon meg, maga biztos nagyon sokáig fog élni mindenféle átalakulások nélkül is. És Hermione-t nem hiszem, hogy érdekli, hogy hány évesnek látszik.

– Tudomásul veszem, hogy ez a véleményed, de nem vagyok rá kíváncsi. Nos... Az a lényeg, hogy hamarosan a birtokába jutok annak a kétszáz dementornak, akiknek nem ebben a korban, nem ebben az időben van feladatuk. Hanem a múltban. Ahhoz, hogy a rendeltetési helyükre tudjam juttatni őket, Hermione Granger korábbi személyiségét kell aktiválni. A démonvadász az, aki képes odaterelni őket.

Harry a dementorok hallatára elsápadva hőkölt hátra a székben. *Piton megőrült, ha 200 dementort tart itt valahol.* Harry megtapogatta a zsebében a pálcát és óvatosan körbepislantott, mintha arra számítana, hogy valamelyik bútor mögül hirtelen elősorjáznak a dementorok. *Nem elég, hogy Piton megőrült, de ezzel a tervvel lehet, hogy Hermione-t is veszélybe sodorja..* Harry gyorsan összeszedte magát és lezárta az elméjét. Már csak az hiányzik, hogy Piton megtudja, hogy örültnek nézi, vigyorgott magában a fiú, és a professzorra pillantott, aki láthatólag csak a saját gondolataival volt elfoglalva. Harry megkönnyebbülten sóhajtott majd a professzornak szegezte a kérdést.

– Azt meg se kérdezem, hogy magának mi a célja ezzel az akcióval, de mi a jó ebben Hermione-nak? Ő mit nyer rajta?

– Ha a művelet sikerül, Granger megszabadul a korábbi személyiségétől és mindazoktól a démonoktól, amelyek miatta hatnak rá. Ez a világ megszabadul kétszáz dementortól. Közvetve, ezzel is gyengítheted a Sötét Nagyúr hatalmát. Anélkül, hogy nyíltan szembeszállnál vele, és pálcával hadonászva próbálnátok megölni egymást, egy idióta jóslat miatt.

Harry összehéberelte a száját és nem szólt semmit. „*Nálam nem fognak pálcával hadonászni*” csegett a fülébe a mondat, amit életében először hallott Pitontól. Az előbb még arra buzdította, hogy vegye fel a kesztyűt Tommal szemben, most meg, hogy ne *hadonásson... Teljességgel kiismerhetetlen a gondolatmenete*. Harry megdörzsölte a szemét és miután visszarakta a szemüvegét a professzorra nézett.

– De mi lenne az én szerepem az akcióban? Gondolom, nem véletlenül mesélte el nekem.

– Ebben az akcióban Hermione a leggyengébb láncszem. Túl sok támadásnak lenne kitéve mentálisan és fizikailag. Úgy gondolom, képes vagy arra, hogy kiállj a barátodért. Ebben támogatlak. Ugye, nem kell mondanom, hogy Granger élete és mentális épsége nekem legalább annyira fontos?

Harry megértően bólogatott. Abban egy percig sem kételkedett, hogy a professzornak fontos Hermione. De újabb kérdések merültek fel benne, és bár nem akart ostobának látszani, tudta, hogy ez a dolog nem fogja nyugton hagyni.

– Mégis, milyen módon tudok majd kapcsolatot tartani vele?

– Mindkettőtökön van egy... sebhely. Nos, tudtommal te eddig csak a Nagyúr gondolataiban és érzéseiben osztoztál ötödéves korodban, a sebhelyednek köszönhetően. De nyilván felhasználhatod a saját érdekedben is vagy arra, hogy a mentális kapcsolat révén segítséget nyújts egy bajba jutott barátodnak. Hermione, amikor a Sötét Nagyúr és Draco Malfoy... hm... vendégszeretetét élvezte, rájött, hogy a sebhelyen keresztül kapcsolatba léphetne veled. Mint ahogy lehetősége volt arra is, hogy az én tudatomhoz csatlakozzon, és az energiáimból merítsen.

– Jó. Értem. Ez azt jelenti, hogy Hermione magával is és velem is kapcsolatot tud tartani. De maga és én nem tudunk egymással az akció közben. Igaz? – fürkészte Harry Piton reakcióját – És még mindig nem tudom, hogy pontosan mit vár tőlem. Mi az amiben én segíteni tudok?

– Előfordulhat, hogy az akció során, amikor lezárjuk a dementorok után az átjárót, és közben megkísérlem, hogy *szakszerűen* leválazzam Hermione korábbi személyiségét a mostanitól, te leszel egyedül abban a helyzetben, hogy mindkettőnk vagy legalább Granger visszatérését lehetővé tudd. Ha olyan helyzet adódna, hogy én is, Granger is életveszélybe kerülünk, őt hozd vissza. Akkor – és csakis akkor – az lesz a dolgod, hogy befejezd helyettem a személyiség–szétválasztást.

Piton elmondta, amit akart. Borzasztóan neheze esett, hogy Harry Potter *segítségét* kérje. De mindazok ellenére, amit a Roxfortban töltött évek alatt elsenvedtek egymástól, a kialakult helyzetben ez látszott a leginkább elfogadható megoldásnak. Piton várakozva pillantott a fiúra.

Harry döbbenten meredt a professzorra. El se hitte, amit hallott. Nem a professzor terve volt a hihetetlen, hanem hogy Piton megkérte, hogy *helyette* fejezzen be valamit.

Nagyon fontos lehet a professzornak Hermione, ha még erre is képes... – ötlött fel a fiúban.

– Persze, megteszem – morogta Harry rekedten. – Csak, ahogy maga is kihangsúlyozta... én nem tudom, hogyan kell „szakszerűen” végezni az ilyesmit. Ezt még el kellene magyaráznia. Vagy mondja meg, melyik könyvből tudok felkészülni. Tudja – Harry zavartan rágta a szája szélét –, én még sosem találkoztam Johnnal és Hermione-t se láttam, amikor átalakul. Nem lenne szerencsés, ha valamit elszúrnék, csak azért mert nagyon... hm... meglepődnék.

Desirée nem érezte jól magát, sőt kimondottan rosszul ébredt a sápadt reggeli fényre. Elborzadva vette tudomásul, hogy hasa az elmúlt órákban a többszörösére puffadt. Undo-rodva nézte a szétszakadt felsője foszlányain, hogy hullámoznak, mozognak benne a szörnyek. Felkapta a fejét és körbenézett, bár tudta egyedül van, hiszen Karkarov még azon az éjjel magára hagyta, – mikor a félvilág a kis megváltó születésnapját ülte rosszullétig tartó zabálással, és féktelen ivászattal –, miután ide hozta őt ebbe nehéz tölgyfából ácsolt, rideg, elhagyatott házba. *(TG, ha gondolod ide sztm írhat az arról, miért, hova ment el Karki és esetleg hol vannak, amire már utaltál az egyik levélben, hogy Durmstrang mellett ;))*

Karkarov miután magára hagyta Desirée-t, Roxmortsba hoppanált. Felvéve a vörös pofaszakállas köpcös tengerésztiszt álcáját, a kétes hírű Szárnyas Vadkanban néhány óra alatt megtudta, amire kíváncsi volt, és a következő napon már „bérlóje” volt a rozszant háznak, mely azon az útvonalon állt, ahol Hermione szinte nap, mint nap elhaladt. A ház korábbi lakóinak tetemét Karkarov eltüntette a pincében. Az idős varázslópár nem sok ellenállást mutatott, amikor Karkarov rájuk tört, és az energiavámpír néhány perc alatt végzett velük, anélkül, hogy egyetlen szó elhagyta volna a száját. A következő napot a házban töltötte és várt. Hiába.

Az aurornőnek fogalma sem volt arról, hogy pontosan hol is tartózkodik, egyet sejtett csak, hogy ez a ház Igor végső menedéke, rejtekhelye lehet. Megpróbált felülni az ágyon, de káromkodva zuhant vissza a párnákra, a szokatlan súlya visszahúzta. Kínkeservvel, mint egy hátára ejtett bogár(:DDDDTG), oldalra fordult, és lemászott az ágyról. Ekkor hatalmas robajjal kicsapódott az ajtó, és süvítve tört be rajta a jéghideg sarki szél. Desirée négykézláb görnyedve támaszkodott a padlón, és oldalra billentet fejjel nézett az ajtónyílást eltakaró alak felé.

– Ez undorító! – húzta el a száját Lucius Malfoy, majd belépett a puritán elrendezésű helyiségbe, és bevágta maga mögött az ajtót, aztán halk kattanással lezárult az egyetlen járat mely a szabadba vitt.

Desirée rémülten zihálva mászott el a falig, és nekitámaszkodva, nagy nehézség árán feltápáskodott a tisztának éppen nem mondható talajról.

– Hogy találtál rám? – nézett csodálkozva a szőke mágusra. – Vagy Igor küldött?

– Hm, már csak Igor? – gúnyolódott Lucius, majd egy intéssel magához hívta a boszorkány éjjeli szekrényen hagyott varázspálcáját.

– Mit akarsz? – ült ki a rettegés a csinos női arcra, mikor látta, hogy ekkori szeretője vonásait eltorzítja a határtalan gyűlölet s harag.

– Fogalmad sincs róla? – kérdezett vissza Malfoy. – Mintha felszedtél volna pár kilót az elmúlt órákban.

– Hallgass, te rohadék, és add vissza a pálcámat! – förmedt rá a boszorka, és hordóhasát előre tolva, kacszázó léptekkel elindult a férfi felé.

– Ne gyere tovább, mert azonnal megöllek, pedig még meg szeretnék tudni egyet s más! – fogta rá a nőre pálcáját Lucius (*ne örülj rüfke, nem azt :D*), aki azonnal megtorpant, és csak szeme gyors pislogásán lehetett látni, hogy fél. Malfoy fintorogva mérte végig az egykor oly csinos boszorkányt, akinek formás melleit most csaknem a nyakáig nyomta fel az irdatlan has. A Desirée-n cafatokban lógó ruhaanyag semmit nem takart el a nő eldeformálódott testéből. A vékony bőrt kékes, szinte lila elszíneződésű erek hálózta be, és folyamatosan mozgott, hullámozott valami alatta.

– Mi a szar ez? – szakadt ki Luciusból a döbrent kérdés.

A fekete hajú boszorkány kissé megszéduült, és a közeli székre rogyott.

– Miért akarsz megölni, Lucius? Hiszen te hagytál el engem...

A szőke mágus vonásai megkeményedtek.

– Ne szórakozz velem Desirée! – Két lépéssel a nő mellett termett, megragadta a tarkón összefogott, vastag szálú haját, és tiszta erőből hátra rántotta a boszorka fejét, aki fájdalmasan felsikoltott. – Eladtad neki a fiamat, áldozati prédaként odadobtad Voldemort elé, te szuka!

Desirée rémulten nézett az őrjöngő férfi hidegen villogó szürke szemébe.

– Honnan? – dadogta. – Nem úgy volt, rosszul tudod. Fogalmam se volt róla, hogy meg akarja őt gyilkolni. Csak parancsot teljesítettem.

A mágus nem válaszolt, csak még jobban hátrafesztette a nő fejét, mire az visítva kezdett el csapdosni a kezével, és körmével többször is belevájt az őt fogva tartó karokba. Lucius megunt a hisztériázó tyúkot, és megküldte egy nagyerejű pofonnal, amitől Desirée a földre zuhant.

– Már nem is érdekel, hogy mit, miért tettél. – mondta Malfoy halk, szinte nyugodt hangon, pedig belül majd szétrobbant a fékevesztett indulattól, ami tépte, szaggatta a lelkét. – Megöllek, mert ez pillanatnyilag elég lesz, ahhoz, hogy kissé lenyugodjak, és a fiamat megbosszuljam.

Rászegezte a pálcáját a sírva könyörgő nőre, de mielőtt kimondhatta volna a halálos átkot, (*Jer Igor :D*) Karkarov a jéghegy felőli titkos átjárón keresztül belépett a szobába. A ház maga egy olyan földalatti energia-csomópontra épült, ami folyamatosan éltette a benne tartózkodókat, de bizonytalanná tette a hoppanálást. Ez a hatás a közeli katakombákban már nem volt érzékelhető. Karkarov hirtelen ötlettől vezérelve indult neki, hogy ellenőrizze Desirée állapotát. Nem bánta volna, ha a nő is megmarad épségben a dementorok születése után. A fekete boszorka remek társnak bizonyult, és nem csak az ágyban. Karkarov már a fagyos átjáróban megérezte az idegen ember jelenlétét. Kavargott a jövevény körül az energiamező, és időnként lángcsóvaként fodrozta a földből áradó

egyenletes hullámokat. Karkarov előre szegezett pálcával lépett be a szobába és gondolkodás nélkül küldte az átkot a váratlan vendégre.

Lucius egészen a falig repült, s úgy érezte, majd szétszakad a háta a becsapódástól. Szédülten megrázta magát, és azonnal körbe vette magát egy kétméter átmérőjű láthatatlan energiagömbbel, mely percekre megvédte őt – a halálos átok kivételével – rontásoktól, varázsoktól. S éppen elég volt arra, hogy a holdhajú összeszedje magát.

Karkarov, még mielőtt Lucius felocsúdott volna, egy erősítő bűbájt bocsátott a boszorkányra, aki láthatólag rettenetes állapotban volt. Majd a szőke mágus elé lépett.

Desirée érezte, hogy visszatér belé az erő, és vércsekiáltással markolta meg a mellette kopogva elguruló pálcáját, az alkarjára támaszkodva megcélozta a kába tekintetű Malfoyt, de Karkarov hatalmas alakja eltakarta előle. Igor félelmetesen tornyosult a másik alak fölé, és fenyegetően mordult a férfirra.

– Egy Malfoy... akár barátnak is nevezhetném, ha nem tör be a házamba, és nem fenyegeti a nőmet. Így viszont megkérdezném... mi ez a tempó? Miért választottad az öngyilkosságnak ezt a fájdalmas módját? – szegezte a pálcáját Malfoyra.

– Veled nincsen dolgom Karkarov! – válaszolt Lucius és haragosan állta az északi mágus sötéten megvillanó tekintetét. – Elszámolnivalóm van ezzel a ribanccal, és ezt te sem akadályozhatod meg.

Karkarov elhúzta a száját és a sötétre pácolt, vaspántokkal erősített szekrényhez lépett. Mire megfordult, egy pohár vodkával a kezében, hangja már teljesen közönyösen csengett

– Ribanc vagy nem ribanc, most az enyém! Egy ujjal sem fogsz hozzányúlni – hajtott fel az italt a pohár felett a szőke varázslót figyelve, akiből folyamatosan áramlottak az indulathullámok.

– Sajnálom Igor, de új játszótársat kell szerezned magadnak! – biccentett gúnyosan Malfoy a férfi felé. – *Stella Magnis!*

Desirée bár az utolsó pillanatban kitért a felé száguldozó szikrákat vető, több ezernyi csillagból álló tüzese elől, de a benne tomboló kétszáz dementortól nehézkesen mozgott, s fájdalmasan felkiáltott, mikor a lángnyelv végigfutott a bal lábszárán. Elborzadva nézett az azonnal felhólyagosodó bőrére.

Karkarovban ahogy gyűlt az indulat, úgy áramlott belé a földalatti vízfolyások egyesülésének energiája. Bárki mást betegített volna ez az erő, de Karkarovot éltette. Hirtelen villant a pálcája, és a non-verbális átok Malfoy felé csapott, majd ugyanazzal a mozdulattal varázsolt egy hűsítő bűbájt Desirée lábára.

Lucius védte a támadást, de érezte, hogy Igor tudását most valami más is segíti, hihetetlen energiák tombolását érezte a másik varázslóban. Malfoy képesnek érezte magát, hogy legyőzze egykori társát, de Desirée-t sem tudta figyelmen kívül hagyni, aki pár perc kihagyás után újra bevetette magát a küzdelembe, miután eltüntette a szőke mágus okozta támadásának a következményét. Malfoy a sarokba szorult, ezért újra létrehozta az őt védő burkot, de tudta, a halálos átoktól ez sem menti meg.

A boszorkány ösztönből, állati gyűlölettel támadt egykori szeretőjére s tanítójára. Figyelmen kívül hagyta Karkarov fenyegető morranását és tiltó kézmozdulatát, miközben egy lefegyverző bűbájt köldött Luciusra.

– Maradj a helyeden! – sisteregte Karkarov, de Desirée nem törődött vele, a két varázsló közé állt:

– *Avada Kedavra!*

Malfoy egy vetődéssel bevetette magát a felborult ágy mögé, amit telibe kapott a zöld fény. Azonnal visszatamadott, a halálos átok elindult a boszorka felé, hogy örökre tompa hártját húzzon a csillogó szemekre, de Karkarov pálcája Luciuséval egyszerre mozdult és vont áthatolhatatlan védőpajzsot a boszorka köré. Karkarov vicsorgott dühében, és Lucius felé mozdult, hogy a rejtőzködő mágus háta mögé kerüljön egy tükröződés bűbájjal.

Desirée, bár megúsza a halált, olyan szerencsétlenül zuhant, hogy egyenesen az asztal sarkába verte a halántékát s már ajultan rogyott a földre.

– *Invado racine!* – szegezte rá a pálcáját Lucius a némán fekvő nőre, amire a hajópallóból ácsolt padlóból vastag szálú gyökerek törtek elő, és pillanatok alatt körbe fonták Desirée testét.

Karkarov felhagyva a korábbi tervével, a boszorkányra irányította pálcáját. Az indákon végigfutó narancs villanások sisteregve csapták szét a kapaszkodó gyökereket. Karkarov Desirée és Lucius közé lépett és a szőke mágusra szegezte a pálcáját.

– Ne erőlködj, tovább. Ez a boszorka az enyém. Ha akarok, én döntök róla, hogy él-e, hal-e.

Lucius lassan felegyenesedett a felborult bútor mögül, és előre lépett.

– Valóban megéri, hogy kockáztasd az életedet ezért a szukáért? – nézett kérdően a másik mágusra.

Karkarov felröhögött és megrázta a fejét.

– Valamit félreértesz Lucius – húzta el a száját Igor. – Itt csak arról van szó, hogy akkor hal meg, amikor meghal. Fogd fel, hogy erről nem te fogsz dönteni.

– Sejtettem, hogy nem gyengéd érzéseket táplálsz iránta – rándult meg a szája sarka Luciusnak. – De te meg azt fogd fel, hogy *most* akarom megölni!

Karkarov unottan legyintett, és közben fél kézzel felsegítette a fekete boszorkát a földről.

– Nem tudom mi dolgotok egymással. Nem is érdekel – vont vállat Karkarov, és félrerúgta a lába előtt tekergőző gyökereket. – Bár elég jelentőségteljes ügy lehet, ha ennyire fel vagy bőszerűlve. Mi történt? – Karkarov lenézően elhúzta a száját. – Nem feküdt le veled, amikor kedved lett volna hozzá?

– Legyen elég az, hogy az ő lelkén, már ha van neki, szárad Draco halála. Ez épp elég indok ahhoz, hogy még téged is félreállítsalak az útból.

– Lucius... ezt magad sem gondolod komolyan. Félreállítani egy barátot, akivel mér a nődet is megosztottad? Valaki olyat, akihez semmi nem fűz. Még a vágy sem annyira, hogy ne oszتانád meg mással. De... – Karkarov tekintete elsötétedett –, még ott is játszottad az úriembert, és megakadályoztál benne, hogy azt tegyek, amit akarok. Hát most te vagy az, aki nem teheted...

Lucius agyába bevillantak annak az éjszakának az emlékképei, minden érzésével, szagával, ingerével, majd váratlanul végig járta testét a hűvös borzongás: megvetette saját magát, midőn egy pillanatra feltűnt Ginny elkábított tekintete. Kicsit megrázta a fejét, kiűzte belőle a borús képeket, és összeszűkülte szemmel nézett Karkarovra.

Karkarov érzékelte, hogy miközben ő a szőke mágushoz beszélt, Desirée óvatosan elaraszolt mögüle. Mikor biztonságban gondolta a boszorkát, gondolkodás nélkül egy *Avada Kedavra*-t küldött Luciusra, míg ő maga az egyik fatörzsekből álló oszlop mögött keresett menedéket.

Malfoy hártott a pajzsbűbájjal, de ezzel nem szüntette meg a félelmetes erejű fény sugarat, hanem az célt tévesztve nekivágódott a ház egyik tartógerendájának. A fa durva hangon megreccsent, és elemi erővel zúdult az épület oldalsó falának, kiszakítva azt. A félméter széles résen vonítva zúdult be az északi szél, durva kristályú hópolyhekkal vegyítve. Desirée, amióta magánál volt, és mikor megérezte a vérkeringését gyilkosan elszorító gyökerek eltűnését, türelmetlenül várta, hogy újból rátámadhasson a szőke varázslóra.

Karkarov hajszal híján, csupán egy gyors vetődéssel menekült meg a súlyos oszlopok pusztítása elől. Hatalmas teste döngve csapódott a deszkapadlón. Igor még ugrás közben küldött egy átkot Luciusra, de inkább csak elterelés céljából. Szerencsétlenségére az energianyaláb telibe kapta a felborult ágyat, ami mögött korábban Lucius lapult, és a súlyos kovácsoltvas ágykerettel együtt átrobbant a szobán, szétforgácsolva a falépcsőt, ami recsegve-ropogva omlott le, magával ragadva a mennyezet egy részét. Igor következő támadása már biztos fedezékből száguldott Lucius felé, és a varázslót csak macskaüggyességű mozgása mentette meg.

Lucius egyre jobban fáradt, és amelyik átkot nem védhette, az meggyengülve csapódott a testébe, s ez lassan, de biztosan gyengítette. Tudta, ez nem sokáig marad észrevétlen Karkarov előtt. A felé villanó sárga fénynyalábot eltérítette Malfoy acélkék tölcseré, és az most a másik tartógerendába csattant bele. A ház tetőszerkezete ekkor megroggyant, és sűrű por kíséretében törmelék darabok hullottak a csatázók nyakába. A holdhajú varázsló éppen csak, hogy elugrott a felé süvítő kődarabok elől, és a figyelme megoszlott. Ezt használta ki azonnal Igor Karkarov, aki Lucius mögé került a kavargó porban, miközben tekintete a fekete boszorka óvatos mozgását követte.

Desirée azonnal értett a férfi szemvillanásából, előlépett, és előre szegezett pálcájából kitört a kábító átok. A fekete hajú boszorka felfogta, hogy Karkarov valami oknál fogva nem akarja meggyilkolni Luciust, talán élve többre mennének vele. A Nagyúr hálás lenne érte.

Malfoyt váratlanul érte az eddig gyengének hitt nő támadása, sietve hadarta el az átkot szelídítő varázsigét:

– *Modestus!* – a bíbor fény halvány rózsaszínné vált, és úgy találta telibe a szőke mágust, aki bezuhant a leszakadt gerendák közé. Desirée nehezen feltápáskodott, és az eszméletlenek hitt varázsló felé sántikált.

– Maradj! – kiállt Karkarov Desirée-re és óvatosan kilépett a fedezéke mögül.

– Ugyan már! – legyintett vissza dühödten a nő Igornak. – Ájultan fekszik, megkö-tözöm.

– Ne nyúlj hozzá! – Igor pálcája, hol a nő, hol Lucius felé mozdult. Érezte az erőtér változását, de a zavaró rezgés még mindig jelen volt. – Valamit mondott, mielőtt eltaláltad

– Talán egy imát mormolt el – mosolyodott el csúfondárosan Desirée Karkarov ketyére. – A Stuport csak pajzsbűbájjal lehet kivédeni, mással... – De nem tudta befejezni a mondatot, mert Lucius pálcájából három kisebb forgószél robbant ki, amelyek körbeölelték a meglepett aurornőt, és ide-oda lökdösték, teljesen mozgásképtelenné tették őt.

Karkarov egy pálcamozdulattal az egyik kidőlt oszlophoz szögezte Desirée-t. Tombolt a dühtől, és összeszorított fogakkal vicsorgott, miközben Lucius felé fordult.

Lucius nem várta meg, hogy mit szándékozik ellene felmutatni Igor.

– *Raven!* – harsogta, és egy hollócsapat reppent ki a varázspálcájából, egyenesen a magas termetű, fekete varázsló felé tartva. Karkarov két kézzel csapkodott, és jópár madarat megölt, még mielőtt elérték volna az arcát, de a fekete sereg (:D) rárepült a férfira, és csípték, marták, ahol érték.

Karkarov Desirée-nek üvöltött segítségért, aki viszont időközben mással lett elfoglalva, így Karkarov kénytelen volt egyenként kitekerni a hollók nyakát. Amíg a kezében tartott dögökkel csapkodta a többi vérszemet kapott madarat, addig Lucius Malfoy dehoppant a rommá átkozott helyszínről.

Desiréet hidegen hagyta a férfi őrjöngése, és a szidalmak, amiket rázúdított, mert olyan éles fájdalom állt bele a derekába, hogy azt hitte kettészakítja. Nagyot nyögve lerokkadt a földre, pálcája nagyot koppant a törmelékekkel borított padlón.

Karkarov rámondott Desirée-re, miközben szétrugdosta a hollók tetemeit.

– Még egy féltékenységtől őrjöngő pasid idepofátlankodik, a te nyakadat is kitekerem!

A nő nem válaszolt, a hideg verejték filmréteget vont halottsápadt bőrére, és ezernyi fokon égett a teste. Üvöltve tépte le magáról a nadrágot, mert érezte, hogy valami teljes erővel terjeszkedik szét a két lába között. A boszorka méhnyaka nem tágulni kezdett, mint egy normális szülésnél, hanem hosszan megnyúlt, és huzamos kínszenvedés után elhagyta a hüvelyt, és mint egy rovar tojócsöve meredt ki a nőből.

Karkarov (lehányta a nőt :DD) (ugyan, dehogya! Teljes felizgatta! :DDDTG)

Karkarov szemei elkerekedtek, miközben ideges mozdulattal rázta le magáról a hájában meggyűlő hópelyheket. Védőkupolát vont maguk köré, de a boszorka arca szinte azonnal lángolni kezdett és a testében termelődő iszonyatos hő elviselhetetlen szaunává változtatta a védelmet szolgáló burkot. Karkarov lemondóan eltüntette a kupolát, és a kínlódó nő mögé ült.

Desirée alig moccan, tenyere reszketve tapogatta végig duzzadt hasát, és érezte, hogy a benne élő dementorok készülnek elhagyni a gazdatestet. A kín ekkor újult erővel csapott le az aurnőre, aki sikoltva vágta bele a körmét a padlóba, véres csíkot hagyva maga után, ahogy végigszántott a kemény deszkán.

– Ölj meg! – ordította a fölé hajoló férfi arcába. – Ennél a halál is jobb.

Karkarov elhúzta a száját.

– Semmit sem tudsz a halálról, még az életről is alig valamit – vetette oda a nőnek, de nem mozdult. Kezét a boszorka forró homlokára tette, miközben a nő lábai között növekvő vörös húsnyúlványt nézte. Egy idő után Karkarov felröhögött.

– Versenyezni akarsz? Úgy látom, lassan te nyersz!

– Dögölj meg! – használta el felesleges szavakra az erejét a boszorka, majd hátra hanyatlott a padlózatra. De nem maradt így sokáig, mert véget ért a keserves tágulás, és elértek a végső pillanathoz. Karkarov megtámasztotta a nő hátát, és a kezét nem vette el a boszorka homlokáról. Nem szólt egy szót sem Desirée-hez, aki vöröslő fejjel préselte ki magából az első hosszúkás, keskeny, ovális burkot, amiben a dementorparazita tekergett, vonaglott. A mágus folyamatosan hűtötte a nő testét, ami a süvítő szél és a hópelyhek elle-

nére is szinte folyamatosan 40 fok fölött tüzelt. Igor dühös-elégedetten morrant, minden előbukkanó dementorlárva után.

Ahogy telt az idő, és fordult a délelőtt délutánba, majd követte az este, úgy fáradt egyre jobban Desirée. Ereje végén járt már, de még mindig újra és újra görcsbe rándult a teste, és lökte ki magából a borzalmat.

– Nem bírom Igor... – hebegte kicserepedett ajakkal. – Beledöglök, legyen már vége....

Karkarov megfogta a nő kezét, és áramoltatni kezdte a nőbe a föld-energiát. Majd amikor Desirée szapora légzése megint normálisra váltott, egy párnát varázsolt, és Desirée feje alá gyömöszölte, miközben felállt, hogy maga is erőt gyűjtsön. Leplezetlen undorral nézte a fagyos szélben deresedő, mozdulatlan lárvákat.

A boszorkány kinyomta magából a kétszázadik dementort, és erőtlenül zuhant vissza a feje alá tuszkolt párnára. Az egyik dementor-tojás ekkor megbillent, s a nő felé gurult, egyenesen Desirée arcához, aki meglátta miket is hordott magában. Végző energiával iszonyatában felsikoltott, majd zokogva ájult a jótékony sötétségbe.

Hermione ilyen hosszan még soha nem állt talán a zuhany alatt. Mintha le akarta volna mosni magáról évszázadok mocskát. Úgy érezte, hogy a teste annyira más, mint volt... és most először próbált meg szembesülni azzal a tudattal, hogy ő valójában féligmeddig vámpír...

Piton vérének ízét érezte még az ajkain...

Tudnia kellene.

– Persze. A végén tényleg megutál – bugyborékolta a lány, ahogy a vízszugár a szájába folyt. Arra gondolt, miről folyhat a csevej most fent... Annyira megkönnyebbült, hogy Harry megérkezett éjjel... Megrémítette a gondolat, hogy egyedül kell maradnia egy házban Pitonnal, amikor nem beszámítható. Nagyon is megrettent a kis boszorkány az átalakulástól, de nem akarta ezt Pitonnak kimutatni. Van elég baja így is... és elvégre a lány akarta annyira a vérivást. Nem szólhat egy szót sem.

Most már lecsengett az őrület. Ujjai akaratlanul is a nyakára csúsztak. A gyógyfű úgy forrasztotta be az apró vágást, mintha nem is lett volna a seb.

Hermione végül elzárta a vizet, és remélte, hogy nem marad víz nélkül az egész utca, mondjuk két napig... Alaposan megtörölközött, durván dörgölte a bőrét, mintha a múltat akarná ledörzsölni magáról. Felvette a tiszta egyenruháját és kiment a nappaliba. Fentről nem hallatszott semmi vadállati üvöltés... ezt már jó jelnek vette. Hacsak nem tépték szét egymást, amíg zuhanyozott, röpké egy órán át... *(a csaj tud élni...:D Piton meg fizetheti a vízszámlát...:P)*

A nappaliban kinyitotta a kertre néző ablakot. A hó beterítette a tájat. Békés volt minden. Nyugodt. Már-már túl nyugodt... Hermione beszívta a friss, jéghideg levegőt. A csontjáig hatolt a zimankó, de nem törődött vele. Annyira megváltozott minden... de elsősorban ő. Hermione Granger. Egy éve, amikor még csak éledezett benne a felismerés, hogy Piton... Elmosolyodott, amikor eszébe villant, ahogy kirohan az órájáról, mert elhitte,

hogy megrontotta Alineát... aztán Voldemort előtt a csók... az első csókjuk. Igaz, Piton nem annak szánta és érzelem nélküli csók volt, amikor a nyelve alá rejtette a kapszulát... Aztán az első bártortalan, ámde *igazi* csókjuk a Spinner's Enden. Tilosban jártak, s járnak azóta is. De a lány felnőtt közben. Ahogy a varázsló rábízta a lelkét, úgy semmisült meg a harcias, gyanakvó kislány, s lett harcias, elszánt fiatal nő. Ha akkor nem sikerül az akció...

A boszorkány már borzongott. Gyorsan becsukta az ablakot és a könyvespolchoz sétált. Ujjait végighúzta a könyvek gerincén. Mindegyik egyedi volt. Különleges. Ez a könyvtár maga volt a földi paradicsom Hermione-nak... Találomra levette az egyik zöldes kötésű könyvet és fellapozta, amikor lépéseket hallott a lépcső felől. Látta, hogy Piton kíséri Harryt, aki csak odaint a lánynak, majd távozik.

– Miért ment el Harry ilyen sietve? – kérdezte meglepve a lány Pitont, amikor a varázsló belépett a nappaliba.

– Gondolom, egyetlen kviddicsedzést sem hagyna ki. Vagy randevúja van Hisztis Myrtill-lel, ki tudja? – Majd felidézte az iménti beszélgetést a fiúval. – Rengeteg kérdésére nem kapott választ, azt hiszem. De tőled... inkább elfogadja, mintha én győzködtem volna. Hermione elmosolyodott.

– Tulajdonképpen miről volt szó köztetek pontosan? – érdeklődött óvatosan.

– Rólad is – vágott a közepébe Piton, mert sejtette, hogy ez az, ami igazán érdekli a lányt. – Igen. Elképzelhető, hogy szükség lesz majd Potter segítségére, amikor végleg leválasztjuk rólad Johnt. A barátodnak vannak olyan tapasztalatai, amelyek hasznosak lehetnek. Ismered a kapcsolatát a Nagyúrral...

Granger némán bólintott. Gondolta, hogy erről lesz szó. Elhatározta, hogy Pitont most nem faggatja Harryről. Majd ő beszél a fiúval. Az egyik legjobb barátja. Tudja, hogy számíthat rá. Bármikor.

– Könnyebb lett volna, ha Te is ott vagy. – Piton a lány mellé lépett és átölelte a vállát. – De látom, hasznosan töltötted ezt a másfél órát...

– A könyveidet néztem – mosolygott tovább Granger. – Ez a könyvtár egy igazi aranybánya! Vagy ezüst... – sóhajtott vágyakozva, és a könyvespolc mellé lépett. – Ez a *Nagy Történeti Áttekintés a Varázsvilágról* például három példányban létezik csak – mutatta fel a kezében lévő kincset. – Az egyik Dumbledore tulajdona. Volt. Most a Roxfort könyvtáré, de Madam Cvikker eddig nem engedte soha kikölcsönözni. A másik a mindenkoros mágiaügyi miniszteré. Úgy látom, a harmadiknak is megvan a gazdája... – nevetett fel a lány. – Még *soha* nem fogtam ezt a könyvet a kezemben! Ugye, nem baj? – simogatta meg a finom bőrkötést.

– Valamennyi könyv éppen úgy a Tied is. Olvashatod bármelyiket. A Félvér Herceg úgy döntött, nincsenek titkai Hermione Granger előtt.

– Áh. Ne mondd nekem ilyet, mert komolyan veszem és bevetem magam a könyvtárdba. De akkor két hónapig ki sem jövök kincsek közül! – kacintott a lány, és látta, hogy Piton a kezében lévő könyvre mutat.

– Amit a kezében tartasz, nemcsak ritka példány, de meglehetősen régi is. Az első száz oldal *A Mágia Története*, kétezer-ötszáz éves. Ez az eredeti példány, a másik kettő másolat.

– Tényleg? – képedt el a lány. – Akkor ez régebbi, mint a Roxfort legősibb könyve... ami nem más, mint a *Roxfort története*. Amit rajtam kívül talán senki nem olvasott

még! – nevetett tovább Hermione és a kanapéra ült. Olyan óvatosan bánt a könyvvel, mintha egy csecsemő lett volna a karjai között. – Hogy vagy? – váltott témát a lány aztán, és Piton szemébe nézett. – Nem bántam meg semmit. Mielőtt kérdezed. Semmit. – tette hozzá nyomatékkal és végigsimított a saját nyakán.

Piton leült a lány mellé. Vegyes érzések uralták. Egyfelől kimondhatatlanul hálás volt, amiért Granger vállalta érte ezt a hatalmas kockázatot. Másrészt tartott tőle, hogy előjön még valamilyen mellékhatás. Ereje teljében érezte magát, legszívesebben azonnal rávetette volna magát a lányra. Akit viszont láthatóan megviselt a vérveszteség. Piton ösz-szerezzen, már a gondolattól is, hogy máris olyan kielégíthetetlené vált, mint Karkarov... De aztán elmúlt a rossz érzése. Már korábban kevert egy erősítő főzetet, azt most átnyújtotta Hermione-nek. Megcsókolta a lányt és szorosan átölelve tartotta.

– A vérláz elmúlt. Hidd el, ha lett volna más megoldás, sohasem tettem volna... – Lehunyta a szemét és felidézte az emlékeit. A szégyent, amiért állati ösztönei felülkerekedtek rajta... és a tehetetlenséget, amiért nem tudta megakadályozni, hogy Hermione is megízlelje az ő vérét. – *Neked* nem lett volna szabad!

Hermione lejjebb csúszott a kanapén és fejét a támlájának vetette.

– Miért ekkora dráma Neked ez a vérivás? Hogy én is megízleltem a Tiédet? Talán fertőzött a véred, kedvesem? Vagy mi a probléma? Szerintem finom volt – vigyorodott el Hermione.

A varázsló azonban a fejét rázta.

– Nagy meggondolatlanság volt. Egyáltalán nem vicces.

– Dehogynem vicces – vetette át egyik lábát a másikon a lány és lóbálni kezdte. – Én jól szórakozom... – villant meg gúnyosan a szeme.

– Nem vagy tisztában vele, mekkora áldozat ez! – Piton homloka közepén kissé elmélyült a szigorú vonás. – Beláthatatlan következményei lehetnek. Bízom benne, hogy nem úgy hat rád, mint énrám, de nagy kockázatot vállaltál. Ez tény.

– Hagyd már! Áldozat... micsoda nagy szavak. Minden jóból ki akarsz hagyni! – pimaszkodott Granger. – Nem volt áldozat – rázta meg a fejét, amitől a haja meglebbent és előrehullott. A szőke csíkok még megvoltak benne, de nem lett több azóta, hogy Tobiast elűzte magától.

– Ne vitatkozz! Saját elhatározásából rendszerint két okból válik valaki vámpírrá: ha halhatatlanságra vágyik vagy ha örült. Ebbe a kategóriába tartoznak a szerelmesek is. De neked mi okod volt rá, hogy ezt tedd?

– Élvezem, amikor valamit én tudok jobban... – húzta tovább Piton agyát a lány. – Nemsokára megtudhatod, mit nem tudsz. Előbb kérdeznék valamit. Persze csak ha a tisztelt professzor úr méltónak talál a válaszra... – pimaszkodott a lány.

– Bármit kérdezhetsz – villant meg a varázsló szeme. – Legfeljebb nem azt a választ kapod, amit hallani szeretnél.

– Mennyire emlékszel a történésekből? – mosolygott Hermione.

– Mindenre... amíg öntudatomnál voltam.

– Az elejére? Ez biztató... – fogta meg a férfi karját a lány és maga mellé húzta a kanapéra. Hozzásimult. – Annyira jóképű vagy... – vigyorgott rá. – Nekem van a legjobb pasim... – súgta neki és lágyan megcsókolta. Ajkaik gyengéden simultak egymáshoz.

Pitonra újra rátörtek az emlékek: tudata és teste ellentétes parancsokat követett. A civilizáció vékony, alig tízezer éves máza lehullott, s utat adott a sokmillió éves genetikai örökségnek.

– Elég... durva voltam. Undorító... ahogy az állati ösztönök győznek a tiszta értelem felett. – Piton a kezébe temette az arcát. A szégyen a hatalmába kerítette. De csak egy pillanatra. A lányra emelte a pillantását, mintha tőle várna feloldozást.

– Igen. Durva voltál... ezen nincs mit szépíteni. Én pedig csaknem feladtam. Anynyira elszívtad az energiáimat... Ha akkor nem nézel mélyen a szemembe, világos tudatod utolsó pislákolásával... valószínűleg már... nem élnék... – fejezte be nagyon halkán Hermione.

– Nem volt szándékos! – kiáltott fel a férfi. – Akkor már nem voltam magamnál. De maga a tudat, hogy erőszakos voltam... hogy nem vagyok különb, mint *az* a kölyök... – Piton nem akarta emlékeztetni Grangert arra, amit Draco tett vele... s talán valamikor Lucius is. Ebben nem lehetett biztos, bár élénken élt az emlékezetében mindaz, amit az idősebb Malfoy fiatal halálfalóként elkövetett. – Hiba volt. Óriási hiba, hogy nem kötöttem le magam *már előtte!*

– Nem, Perselus! Nem volt hiba. Így kellett történnie. Azt hiszed, én lány voltam és nőies?! Ezt a domina-dolgot majd megcsinálom Veled, ha teljesen tudatodnál leszel, ne aggódj! – nevetett fel a lány, és szorosán átkarolta a varázsló nyakát. Közel voltak egymáshoz... érezték a másik leheletét. Hermione megvizsgálta a férfi csuklóit és egyenként megcsókolta őket. – Már csaknem eltűntek a sebek. De ha kell, kaphatsz még! – vigyorgott ördögien és beleharapott a férfi egyik ujjába.

Piton felszisszent, majd hátradőlt és magához húzta a lányt. Gyengéden átölelte és megcsókolta. Simogató ujjai végigsiklottak Hermione gerincén.

Hermione lehunytt szemmel élvezte a férfi kényeztetését, de aztán felpillantott.

– Elmeséled, mit éreztél? – kérte Pitontól. – Az elején olyan gyengéd voltál, mint még soha. Ez volt életünk eddigi legjobb szeretkezése... – suttogta a fülébe és elpirult. – És reménykedtem, hogy a vérláz nem fog kijönni rajtad...

– Én is bíztam benne. Egyetlen könyvben olvastam róla, de mivel ez nem jellemző az emberekre, csak a félszerzetekre, a könyv szerzőjének nem lehettek személyes tapasztalatai. Ő csak úgy említi, mint az átalakulás *lehetséges* velejáróját. Számítottam rá, hogy lesznek mellékhatások, de hogy ennyire intenzív és őrjítő... arra nem. Ha belegondolok, hogy Lupin minden hónapban átélt valami nagyon hasonlót... – Piton elmondott mindent. Ahogy fokozatosan elveszítette az uralmát először az érzékei, majd az elméje felett. Ahogy a hatalmába kerítette a *vérszomj* – méghozzá szó szerint. A saját magára kimondott időzítő átkot, ahogy teljesen öntudatlanul, egy autoszuggesztióknak engedelmessé a vérzészilapító fűért nyúl és a lány sebére tapasztja... Amikor ideért, akaratlanul is megvizsgálta Hermione nyaki ütőerét. – Úgy látszik... valamennyire mégiscsak képes voltam kivédeni... – Amit a Pokolban átélt, nem akarta felemlíteni. Sejtette, lesz még épp elég gondjuk John és Lilith miatt...

Hermione figyelmesen hallgatta a Herceget. Néha végigsimított az ujjain, de nem szólt közbe. Amikor a férfi elhallgatott, pár percig csak a csend motozott a házban. Hermione végül megköszönte a torkát.

– Azt hiszem, meg kell tudnod az utolsó titkomat is. Jogod van tudni. Ezt a gróf sem vette észre rajtam – mosolyodott el a lány, majd előhúzta az amulettet. – A Fényamulett. Alapvetően nincs benne semmi különös... de ha jobban megnézed az alakját... biztos vagyok benne, hogy felismered. Soha nem tartottam eléd elég ideig, nem akartam, hogy rájöjj. – Hermione most azonban Piton tenyerébe tette a kis amulettet, majd a szemébe nézett.

Piton megforgatta. Csúcsuknál érintkeztő tetraéderben cikázó ezüstsálak. Ahogy a fény bejárja a téridő minden zegzugát. Áthatja az anyagot. Egyszerre van kívül és belül.

– Fényamulett. Legalább hatezer éves szimbólum.

A lány bólintott.

– Igen. A vámpírok egyik ősi amulettje – nyelt egyet.

– Honnan van ez neked? Kártyán nyerted? Vagy valamelyik udvarlód adta?

Hermione látta Pitonon a kétkedést.

– Nem. Nem úgy találtam. És nem is ismerőstől kaptam. Hanem a születésemkor – mondta ki végül a lány, és beharapta az ajkát. A keze jéghideg lett, mint mindig, amikor izgult.

– De hát a szüleid... teljesen *normálisak*. – Piton nem akarta kimondani, hogy közönséges muglik. – Hogyan lehetséges, hogy Te... Nem, ez képtelenség!

– Nem, nem képtelenség. Én Fényenjáró vagyok. Azok közül is az, akin alig ütközik ki az ősi vér. Ezért nem vetted észre... Te sem... – nézett sápadtan Hermione Pitonra. – Ezért reméltem, hogy nem fog kitörni Rajtad az a láz... Hogy talán a vérem közömbösíti... Ezért ihattam büntetlenül a véredből. Hercegem... – suttogta a lány és a férfi ujjába fűzte a sajátját.

Piton néhány pillanatig a gondolataiba merült.

– Végülis... lehetséges. A képességek olykor nemzedékeken át titokban lappanganak. Az, hogy a szüleid nem élnek a mágiával, nem jelenti azt, hogy nem is lennének képesek rá. Hiszen másképp nem is lehetnél boszorkány... – Piton kissé gúnyosan elmosolyodott. – Igazán megnyugtató, hogy vámpír-boszorkány vagy, nem pedig egy mutáns mugliivadék.

– Most már érted... miért jött elő az előző életem. És a többi is előjönne, ha John nem lenne ennyire erős. Ő a domináns karnációm. Az ősi véremmel együtt jár egy bizonyos halhatatlanság. Vagy hosszú élet. Ami generációról generációra egyre gyengül... Nem tudom, nekem mennyi idő jut – pillantott fel Hermione. – De nem vagyok közönséges halandó – rebtentek meg szépen ívelt, sötét pillái.

– Érthetetlen, hogy ez nekem eddig fel sem tűnt... – fürkészte a lányt szúrós pillantással a varázsló.

– Milyen furcsa, hogy Téged még meglep valami. – mosolyodott el Hermione. – Most... mire gondolsz? – csókolta meg Piton arcát lágyan.

A férfi elmosolyodott:

– Amikor fellebbentted a fátylat az *utolsó* titkodról, én már látom a következő fátylat. Örök rejtély vagy, Te... *nő!*

– Nem... több titkom talán nincs... – ugrott fel a lány és kiment a konyhába, majd visszatért, maga előtt lebegtetve egy érdekes formájú süteményt...

Piton felvonta a szemöldökét. Képtelen volt rájönni, mi ez. Habár az illata nem volt kellemetlen...

– Újabb titok... – nyögte megadóan. – Inkább meg sem kérdezem, mi ez...

– Nos... – köszörilte meg Hermione a torkát ünnepélyesen. – Életem első csokis piskótája... – grimaszolt kissé zavartan. – Ami nem is tudom, inkább mire emlékeztet... ha elég bátor vagy, megkóstolod! – vigyorgott és Piton elé lebegtetett egy szeletet egy tányéron.

– A vérivás kevésbé tűnt veszélyesnek... – bólintott a férfi. Bátortalanul elvett egy szeletet. – Nos... érezni rajta, hogy nem egy manó készítette... – lassan felderült a képe. Elvett még egy szeletet.

Hermione is vett egyet és megkóstolta.

– Annyira nem rossz... leszámítva, hogy az alja elégett... – szisszent fel röhögve, majd a szalvétával megtörölte a kezét. – Neked ízlik? – nézett gyanúsán Pitonra.

– A teteje ehető – nyelte le a falatot a férfi. Majd elővette jellegzetes humorát: – Cukrászversenyt ugyan nem nyerne vele, Granger kisasszony, de végszükség esetén... talán megmentené vele a felebarátját az éhhaláltól. – Aztán elmosolyodott. – Felismerem a receptet. Édesanyád készített ilyet, amikor nálatok voltunk.

– Szerinted mit kezdhetek én ezzel a... szóval, hogy ilyen vér folyik az ereimben? – komolyodott el hirtelen Hermione. – Eddig jóformán csak arra volt jó, hogy tisztában legyek vele, mennyire tökéletlen vagyok.

– Miért lennél tökéletlen? Azzal, hogy kiütközött rajtad az ősi vér, sok rejtett képesség birtokába jutottál. Ezért is lehettél a Roxfort növendéke. Majd... megismered az erejét és megtanulod használni.

– A szétválasztásnál nem lesz ez probléma?

– Nem. – Piton most komolyan nézett a lányra. – A személyiségstruktúra nem genetikai, hanem kvantumfizikai szinten kódolt. Nem a véred aggaszt. Johnt már megtanultad uralni. Nem gondolom, hogy úgy ismer téged, mint te őt, de abban biztos vagyok, hogy nem akar ártani neked. Biztos vagy benne, hogy... képes vagy végleg elengedni?

– Igen. – bólintott a kis boszorkány. – Biztosan akarom. John alapján véve nem lenne gond. De Lilith... Ha nem kerülnek ki belőlem, el fognak pusztítani. Az a démon nagyon erős... – válaszolt komoran. – És az éjszaka... éreztem, hogy Narcissa bosszúja teljesülne be Lilithtel. Sorvasztana. Mint Téged az az átok... Narcissa nem kegyelmez nekünk, amiért nem szeretted... – nézett Pitonra szomorúan. – Képtelen vagyok bárkit is gyűlölni, de... ő... – Hirtelen elhallgatott. – Nem lenne szabad gyűlölnöm – szorult ökölbe a keze és Piton mellé ült. – Lilith és Narcissa együttesen hatnak rám. Lilith képviseli a megcsalt, elhagyott asszonyokat, évezredek óta. Segíti Narcissát. Lilith nélkül már nem fog tudni bántani minket – hajtotta le a fejét a lányka.

– Azzal, hogy ittam a véredből, vállaltam, hogy sohasem kívánok más nőt. Épeszű férfi ilyet nem vállal – emelte fel az ujját Piton. – De mivel nem kapzsiságból, nem hatalomvágyból, nem a hírnévért és nem a tudásért tettem, akkor csak egyetlen magyarázat létezik... – Piton a lehetséges következményeken gondolkodott. – Nos, ha előre tudom... akkor is vállaltam volna. Amikor átalakultam... most már értem, miért áramlott át rajtam mindaz, amit Narcissa vagy Lilith szenvedett el, amikor elhagyták. De túléltem. – Piton

megcsókolta a lány kezét. – Nyilván azért, mert volt valaki mellettem, aki képes volt elviselni azt, amit ők nem.

A férfi kinyújtózott és megropogtatta az ízületeit. Szinte tapintható volt az energiaáramlás. Az érzékei kiélesedtek, s a láz elmúltával fizikai ereje a sokszorosára növekedett. Megfogta Hermione kezét és mélyen a szemébe nézett:

– Tárd fel a csakráidat! Szeretném, ha osztoznál velem az univerzum energiájában!

Hermione sokáig nézett Piton szemébe. Érzékelte a hatalmas energiát, ami körbelengte a varázslót. Csaknem olyan volt, mint Drakula közelében...

Érzékelte a férfi vegyes, bizonytalan érzéseit is.

A lány nyugtatóan megfogta Piton kezét, engedte, hogy átjárja őt is az Univerzum ősi ereje, ő pedig Fényt adott a Hercegnek.

– Ne legyenek kétségeid. – suttogta Pitonnak. – Dúl benned a vágy és a szégyen. Az energiák így nem tudnak kiegyenlítődni. Addig nem kerülsz harmóniába az Univerzummal, amíg bizonytalan vagy. *(bizony, bizony! :D)* Mindennek így kellett történnie. Rajtam nem fognak kiütközni a mellékhatások. – Hermione fájdalmasan elmosolyodott. – John és Lilith harca felemészt mindent bennem. Ezt is – bólintott. – Perselus, meg kell érts valamit. Lilithet csak úgy úzhatjuk el végleg, ha teljes harmóniába kerülünk. Egymással. A világgal. Az Univerzummal.

Piton felhúzta a szemöldökét. Hermione szavai meglepték. Most, hogy újabb titkokról lebbent fel a fátyol, a lány szavai már egyáltalán nem tűntek könnyvízűeknek. Régi emlékeket ébresztettek a varázslóban. Ő is érezte a benne és körülötte áramló Erőt. Csak a harmóniából nem sok jutott neki. Az erők dinamikus egyensúlya szüntelen mozgásban tartotta a mindenséget, ám Perselus Pitont a sötét erő mégis mindig az egyik irányba taszította. Eddig...

– Bölcs vagy, Hermione – jegyezte meg a varázsló, de ezúttal nem volt gúny a hangjában. – Ebben nem kételkedem. Megszólítottak az őseid, érzem.

Hermione rezzenéstelenül nézte tovább Pitont.

– Ez a bölcsesség ősiem hagyatéka. Azért lehettem a Roxfort éltanulója. Azért tudok ilyeneket. Mert ez a kis amulett nap, mint nap eszembe juttatja azt, hogy honnan származom. És segíteni akarok a Gonosz legyőzésében. Lilith azért talált meg, mert ő is tudja mindezt...

– Lilith egy ősi démon, akit a megcsalt, elhagyott asszonyok gyűlölete táplál. Te meg nagyon fiatal vagy és nem hiszem, hogy meg kellene ismerned ezeket az érzelmeket. Én sem ismerem és nem is hiányzik az életemből, hogy megtapasztaljam a féltékenységet. Csak a nyers erőt adhatom át, ami, átáramlik rajtam. Mint egy szűrő, úgy működik az elmém és a testem. Megtapad benne minden szenny, mocskok, évezredek bűne. Képes vagyok rá, hogy ezt már ne adjam tovább.

– Ahhoz, hogy megnyissam a csakráimat most Neked, kedvesem, előbb tisztán kell láss. Kérlek, űzz ki magadból minden kétséget és zavart. Ezt csak megfelelő meditációval érhetjük el. Elég erős vagy ehhez?

Piton vágyakozva és csodálattal nézett a lányra. Majd bólintott.

– Legyen úgy, ahogy Te akarod. – A kétség azonban nagyon erős volt benne, hiszen a férfi még maga sem tapasztalta meg a képessége határait. – De Te vajon elég erős vagy?

– Én az vagyok. – mosolyodott el Hermione. – Ha lecsendesült a háborgó elméd, megnyitom a csakráimat előtted. De ez egyben hadüzenet lesz Lilithnek, aki Johntól függetlenül létezik, és már nem csak rá vadászik – beszélt tovább halkán a lány. – Már nem visszakozhatok. Túl késő. Ki kell úznöm magamból. Valószínűleg a hadüzenet váratlanul fogja érni, és valamivel visszavág majd. Erre is fel kell készülnöm. Te most magad vagy egy élő energiabomba. Szükségem van Rád, és az erődre. Ha megadod nekem, akkor kvittek leszünk... – mosolyodott el Hermione.

– Hát legyen... – egyezett bele a varázsló. Pezsgett a vére. Ahogy a nyers erő feltöltötte a sejtjeit, a Nagyúr átka semmivé foszlott. Ettől persze nem csökkentek a kétségei. – Az egyik harc még be sem fejeződött, s máris beleugranál a következőbe?

– Még mindig érzem a nyomasztó gondolatokat benned... – simított végig Hermione Piton homlokán. – Engedd el őket, kedvesem. Hagyd őket a Múlt mocsarában. Ne aggódj miattam. A Jövő már elkezdődött. – mosolygott Hermione. – A meditáció segít majd. Megcsináljuk?

– Számíthatsz rám – szorította meg a lány kezét Piton. – Végül is... erről az oldaladról még nem ismerlek. Nem is tudtam, hogy szoktál meditálni. – A férfi tekintete elfelhősödött. – De nem most. Ami történt köztünk, azt meg kell tudnia McGalagonynak. Úgy értem, a lényegét...

– Rendben. – nevetett fel halkán a lány. – Most visszamegyek a Roxfortba, de este újra eljövök. Addig átgondolhatod ezt. Nyilván Neked is fárasztó lesz, hiszen nehezen fogsz megszabadulni megannyi megszilárdult, régi rossz szokástól és gondolattól. De a ketőnk harmóniája csak így érhető el. – Hermione komolyan beszélt. Kissé sápadt volt még, de elszánt. – Nem kényszerítelek rá. És nem kérhetem, csak ha Te is akarsz.

– Megteszem érted, amire képes vagyok – jelentette ki eltökélten a varázsló. – Hiszen azért vállaltam ezt az egészet... Gyere el, amint tudsz!

– Kérlek, addig pihenj. Egyáltalán nem aludtad ki magad. Főzettem egy manóval finom és tápláló levest, és sült húst is. Egyél, kedvesem – Hermione szorosan hozzábújt a férfihez. – Este eljövök. De most beszélnem kell Harryvel. – Mmegcsókolta a Herceg arcát, majd az ajkát is.

– Neked sem lehetett éppen nyugodt éjszakád. Ha már nem akarsz maradni, legalább engedd, hogy veled menjek Roxfort határáig.

– Nem kell elkísérni – legyintett a lány vigyorogva és felkelt Piton mellől. – Nyüzsög az egész falu. Mindenki kirajzott – pillantott az ablak felé. – Nem lesz baj. Karkarov pedig már nincs is a suliban. De ha Te ki mersz innen lépni, és nőket szedsz fel a Vadkanban... – a lány ördögien elmosolyodott. – ...akkor Domia Hermione, azt hiszem, már nem csak láncokkal fog büntetni! – Elővarázsolta egy ostort, megsuhintotta és nevetni kezdett, majd felvette a vastag talárját.

Karkarov nevének említésére Pitonnak baljós előérzete támadt.

– Azért csak tartsd a kezed ügyében azt az ostort – súgta a lánynak. Gyengéden megcsókolta. – És ha az utadba kerül az a vadbarom, hát... ne adj neki esélyt, hogy ő kezdeményezzen! – Piton megszorította Hermione karját és mélyen a szemébe nézett: Maradjunk konfluenciában... És bármikor meríthetsz az energiamezőből. Azt szeretném, ha éppen olyan erős lennél, mint én.

Hermione még egyszer végigsimított az asztalon fekvő, különleges könyvön, aztán rámosolygott Pitonra és sietve elhagyta a házat.

Dolores először járt a Mungóban azóta, hogy Percyt beszállították. Mire a mentőalakulat megjelent Dolores lakosztályában, addigra az asszony felöltötte igazgatói állásához méltó megjelenését, és a szokásos hanghordozását. Percy ájultan feküdt a rekamié romjai között. Dolores nem merte megmozdítani, és csak reménykedett, hogy senki nem kérdez rá, hogyan szakadt le a bútordarab a vékony fiatalember alatt. Umbridge legfőképpen azon aggodott, hogy kábulatában nem fecsegett-e a fiú.

Hamar megtalálta a kórtermet, amelyben Percy feküdt, és megnyugodva látta, hogy a fiatal férfin kívül nincs más beteg a szobában.

Óvatos cammogással settenkedett az alvó Percy ágyához, és egy pálcamozdulattal a kétszeresére növelte az ágy mellett álló szekrénykét, majd elkezdte kipakolni a magával hozott segélyszállítmányt. Még csak a toroskáposzta és a második sült kacsza került az asztalra (az egyik erősebben, a másik gyengébben átsütve) és egy aranyozott tálcára halmozott mézlekvártól csöpögő habkarika, amikor Percy szempillája megrebent.

– Mamikám... – suttogta alig halhatóan a kábult Percy, mert az illatok a régi szép időkre emlékeztették, amikor az Odúban Molly, az édesanyja ébresztgette.

Dolores arcán enyhe pír futott át, miközben vöröskörmű dundi kezével csitítólag befogta a férfi száját

– Ssss! Ne beszélj. Nincs szükség szavakra! Még megerőlteted magad! – azzal lecsücscent a fiú mellé, amitől az ágy kissé oldalra billent.

Percy felnyitotta a szemét és riadtan kiáltott volna – ám csak halk nyöszörgés hagyta el a száját Dolores lapátnyi tenyere alatt. Amikor már lilulni kezdett az arca a fuldoklásból, és végre Umbridge is levette a kezét a szájáról, halkan felnyögött.

– Ugye... hamarosan visszatérhetek... vár a munka. A félévi vizsgák... – nyögte.

Dolores elégedett pillantással méregette Percyt. Igen, ez az amit egy férfitől el lehet várni! Első a munka, a kötelességek, minden csak az után következik.

– Látogatásom szigorúan szakmai jellegű és kollegális – csücsörített Dolores vastagon rúzsozott ajkaival. Széles szájának körvonalait most barna szín kontúrozta, amitől háttározottan úgy festett, mintha az imént tette volna le a kakaós bögrét.

– Akkor hát... érdemes volt... ekkora áldozatot hozni? – kérdezte falfehér arccal a fiatalember.

– Nos... teljes siker! Karkarov eltávolítva és itt van... – Dolores vaskos ujjai kotrásztak az apró flitterekkel díszített táskában, amelynek arabeszkjei pontosan illeszkedtek a Dolores talárját díszítő kismacskák masnijaihoz. Dolores üdvözült mosollyal húzta elő a papírt a táskából és meglobogtatta Percy előtt.

– Mutassa! – kapott a pergamen után Percy. Az előbb járt benn nála az apja, és elmondta, hogy mit határozott a Wizengamot. A meghatalmazott igazgató Lupin lesz, ám mivel egy ex-vérfarkast senki sem látna szívesen a Roxfort élén, *ideiglenesen* Umbridge látja el az igazgatói tisztséget.

Dolores évdve felkuncogott, ami erősen hasonlított egy kerék alá került béka utolsó nyekkenéséhez.

– Látni szeretnéd, hogy mi áll benne? – a nő vastag műszempillái remegni kezdtek és megnyalta széles ajkait.

– Remélem, méltányolják... amit a Roxfortért tettem... ööö... tettünk... Maga és én. Elmondja?

– Persze, hogy elmondom, hogy mit írnak a minisztériumból – húzta ki magát Dolores, és hatalmas keblei megremegtek a szorosra fűzött felső mély kivágásában.

Percyre rátörtek az emlékek. Eleinte azt hitte, élete legundorítóbb rémálma lehetett, de sajtó hátsófele ráébresztette, hogy ami történt, maga a szörnyű valóság.

– Csak árulja el, hogy ki az... – kérlelte az asszonyt.

Umbridge pálcája nyomán kattant az ajtó zárja és félhomály borult a betegszobára.

– Idejében el fogom mondani, hogy ki lett az új igazgató.

– Gratulálhatok... asszonyom? – kérdezte riadt képpel Percy, reménykedve, hogy akkor előbb szabadul. A fájdalomcsillapító meglehetősen érzéketlenné tette.

Dolores a combjára húzta Percy kezét és felnyögött, majd a férfi arcához hajolt, és Percy fülébe súgta:

– Nemsokára azt is elmondom, hogy az új igazgató kit javasol a helyettesi posztra. De vannak dolgok, amit mindenképpen tudnia kell valakinek, aki ilyen fiatalon kapja meg ezt a kinevezést – lihegte Dolores, és keze tapogatózva indult a begipszelt csípőjű Percy ágyéka felé.

(Karkarov pálcája... vagy folytatom... :) és nem lesz olyan lírai, mint a múltkor. Dolores ha bevadul...ki tudja, mit művelne egy ilyen kiszolgáltatott férfiemberrel:DDDD)

(Ezt hívják úgy, hogy tiltott árukapcsolással egybekötött zsarolás. Mi köze Karkarov pálcájának Doloreshez és Percyhez? :D –S)

Percy már oda sem figyelt az asszony mozdulataira. Azt kívánta, bárcsak mielőbb kábult álomba zuhanna... Álmaiban már az igazgató jobbán ült a roxfordi ebédeknél... Ezzel az álomképpel zuhant egy boldogító, éber álomba, amelyben szelleme messzire távolodott kiszolgáltatott testétől.

Alinea már több napja várta, hogy Hermione visszatérjen az iskolába. Nem tudta, merre jár, de gyanította, hogy eltűnésének több köze van Pitonhoz, mint a karácsonyhoz.

Hermione Pitontól tartott a Roxfort felé, amikor meglátta Alineát, amint felé siet.

– Helló! – intett neki vidám mosollyal.

– Hermione! – Sietett a lány felé Alinea, mikor meglátta. – Beszélünk kellene!

– Na! Miről van szó? Végre bevetted magad Remusnál? – vigyorodott el Granger.

– Nem, nem itt, kicsit hosszabb és talán érdekesebb is annál – kuncogott a lány.

– Várj... ki kellene csomagolnom ezt a csomagot. Elég nehéz... felviszem a toronyba. Nem gond?

– Nekem jó! Ha kicsomagoltál, üzenj! – sandított Hermione csomagjára *(nem tudom, mit hoztál, de ha gondold részletezheted. Korbácsok, bőrszerkó, miegymás :)*

– Áh... gyere csak velem! A szobám szuper rejtekhely. Hisz tudod – kacsintott barátjának Hermione. – Mégis, csak nagyvonalakban, mi történt? Mivel kapcsolatos a dolog, amiről beszélni akarsz? – kérdezte izgatottan Hermione. – Csak nem kiderítettél valamit?

– Mondtam, hogy figyelni fogok, nem felejtettem el! Pont emiatt gondolnám, hogy meg kellene beszélnünk bizonyos dolgokat!

– Az új fiúról van szó?

– Róla is, de nem elsősorban. Bár, hogy mit is keres itt, még csak sejtésem sincs! (Dudley) De tényleg ne itt!

– Jó, menjünk... – mutatott a lépcsők felé Hermione és elindultak.

Miután megmászta a toronyba vezető számtalan lépcsőfokot, Alinea kissé lihegve dobta le magát az első székre, ami elé került a szobában.

– Pffúú, rám férne valami izmosító bűbáj! – fújta egy nagyot. Gyorsan magára is szórt egy röpke varázslatot lihegés ellen, majd immár normális ütemben szedve a levegőt elkezdte sorolni, mi mindent tudott meg, amíg a másik távol járt.

– Először is. Nem meglepő módon Gilderoy élénk érdeklődést mutat az új srác iránt. Mondjuk érthető, hiszen mindkettő szőke, hiú és az agyuk vetekszik egy mókuséval.

– Akkor összeillenek... – legyintett Hermione nevetve. – Habár ha az új srác olyan, mint Lockhart, akkor sok vizet nem fog zavarni.

– Hát talán tényleg nem – mosolygott szintén a lány. – Szóval hallottam, amint engedélyt kért arra, hogy ő kísérhesse haza a srácot a szünetre. Nem tudom, mióta szokás ez a külön kíséret, ez eddig nem volt divatban errefelé. Talán a bálon majd többet is megtudok. (tényleg, lesz karácsonyi, újévi bál?, ha nem az idevonatkozó rész törlendő.)

– Ha lesz itt egyáltalán valami... akkora káosz van ebben a kastélyban! – csóválta a fejét Hermione, és elkezdte kipakolni a könyveket, (meg persze az oroszlánt és borszekókat:DD) amiket Pitontól kapott kölcsön egy időre. – Na és mi van ezzel a fiúval? Ki ez? – nézett aztán Alineára.

– Az új gyerekekről nem tudtam meg többet, mint eddig. Az alagsort olyan erős bűbájok védik, hogy legfeljebb Lupin professzor tudna vele mit kezdeni. A legfontosabb azonban, hogy Karkarov akkorát bukott, mint egy ház! Nem is tudom, hallottad-e már a nagy hírt, hogy rajtakapták az egyik aurorral a medencéknél.

– Naná, hogy tudom! – nevetett fel gúnyosan Hermione.

– Nos igen, gondoltam, hogy ekkora horderejű hír hamar eljut hozzád is. Gondolom hogy így már Piton is tud róla! Akkor az sem lehet titok, hogy meglógott. Fontos, hogy nem rontja tovább itt a levegőt. Nem normális az a pasi! Kissé kínos szóváltást hallgattam ki... ööö, khm, szóval az, jutott a tudomásomra – vigyorgott Alinea –, hogy Lupin rendkívüli módon felháborodott, mivel az aurorkülönítmény egyik fiatalabb tagja szökni hagyta Karkarovot. Éles szóváltásról csiripelnek a madarak.

– Szóváltás? Ez érdekes... de nem meglepő. És tudsz valami tervről is? – vette le Granger a talárját.

– Terv? Hát ezt te jobban tudod!

– Hát, annyira nem vagyok képben... A lényeg, hogy egy ellenség kipipálva. A másikat is hűvösre tesszük – vicsorított Hermione.

– Nos igen! Mindez a botrány azonban úgy tűnik, nem elég. Szerintem rajtam kívül nem sokan tudják, hogy mi történt Umbridge szobájában! Én sem tudnám, ha nem... de ezt hagyjuk. Percyről van szó!

– Percy? Milyen érdekes... és Umbridge... Van egy sejtésem, mit forgolódik a tehén nyomában. – húzta el a száját Hermione.

– Természetesen nagyravágyásból, mi egyébért? Nem tudok más indokot elképzelni, hogy férfiember akár szóba álljon egy olyan kifacsart ízlésű zsírpacnival, mint ő. Már ha egyáltalán megemlíthetjük az ízlés szót vele kapcsolatban!

– Szerintem nem ismeri a jelentését... – vigyorodott el Hermione. – Na, de mondd már! – türelmetlenkedett. – Mi volt??

– Jó, mondom! Szóval azt mindenki tudja, hogy Pukkancs Percyrt baleset érte, de azt, hogy Dolores szobájában, már kevesebben. Talán a vezetőség és az aurorok. De! Hogy hogyan, azt egyedül talán csak én!

– Ez kezd izgis lenni... – Hermione gúnyos mosolya egyre szélesebb lett. – Te egy kincs vagy, Alinea... szóval, mit hallottál?

– Nem is hinném el, ha nem a saját fülemmel hallom! Kövér Dolores beígért egy csomó dolgot Percynek, amennyiben támogatja őt! A tehénbéka a Roxfort élére vágyik, vagy talán még magasabbra!

– Percy képes volt szövetségni a békával?! Ezt nem hiszem el! Hogy lehet valaki ennyire hülye?! – csattant fel Hermione.

– Pedig elhiheted! Szövetségüket aztán elég meglepő módon pecsételték meg, hogy finoman fogalmazzak. Minek következtében a kis Weasleyt medencecsonttöréssel szállították a St. Mungóba, Dolores pedig kapkodva volt kénytelen magára kapni valami kevésbé... hm visszataszító és sokkal jobban takaró ruhadarabot.

– Te atyáúristen!!! – sikkantott fel visítva Hermione. – Ez... eztnemhiszemel... – hadarta röhögve, aztán kissé lehiggadt. – Ez... undorító... – grimaszolt.

– Lehet, hogy fontos, lehet, hogy nem, de jobb tudni, hogy ezek ketten miféle terveket szövögetnek! – Alinea járkálni kezdett a szobában fel-alá.

– Persze... minden apró momentumra figyelni kell. De mégis, hogy jutottál a közlökbe? – nézett mosolyogva Hermione Alineára.

– Hát, végül is tőled kaptam az ötletet! Hallottam, hogy tanítottad mőresre Rita Vitrolt annak idején. Erről eszembe jutott, hogy ha az a nő képes rá, én is! Már régebben gyakoroltunk sokat Dracoval, mikor... – hirtelen szorította össze a száját és egy pillanatra a szemét is, hogy kirekessze a fájdalmat.

– Jól vagy? – kérdezte Hermione kissé zavartan.

– Nem, semmi baj! Néha olyan, mintha... aztán minden eszembe jut!

– Sajnálom, Alinea... tényleg... – hajtotta le a fejét Granger. Átérezte Alinea fájdalmát. – Szóval mit találtál ki, Te ravasz Mardekáros? – mosolyodott el aztán újra.

– Igen, nos... tehát animágia. Volt időm gyakorolni és benne vannak az alapok a tananyagban is. Egyszóval tiltott dolog, mert nem jegyeztettem be, bár van egy olyan sejtésem, hogy Lupin professzor tudja. De kit érdekel, ha tiltott! Ezek a szabályok már rég nem érvényesek. Az ellenfél sem játszik tisztán, és hátrányba kerülhetünk!

– Te nem vagy semmi! Tiltott animágia... Alinea...! – vigyorgott Hermione. – És mivé változtál?

– Inkább nem mondom meg, mert kinevetnél – húzta kissé öngúnyos mosollyal el a száját a mardekáros lány. – Viszont, ha eljön az ideje, más alakot is megtanulok majd felvenni!

– Dehogyan nevetlek ki! De, ha titok... akkor majd kiderítem! – nevetett fel Hermione. – Tök mindegy, mivé változol, attól ez zseniális húzás volt – bólintott elismerően. – Talán el kellene mondanom Pitonnak. Vagyis... elmondom neki. Ha nem bánod. Hisz már nem a professzorod... – nevetett fel Hermione. – Pontlevonással biztos nem fog büntetni...

– Hát azt nem tudom, neked, vagy esetleg Őneki mondanak-e valamit is a híreim? Rád bízom, mit mondasz el neki!

– Nem lesz gond. A módszered sem egetrengetően tiltott... csak... egy kicsit... – nevetett tovább Hermione. – Akkor elmondhatom neki?

– El, végül is nem szégyen! Nem érdekelnek a módszerek, ha eredményesen hozzájárulhatsz, hogy Voldemortot visszaküldjük oda, ahonnan jött: a pokolba!!! *(Itten, ha gondolod, mást is megbeszélhetünk még, vagy távozom. :)*

Hermione felkelt az ágyról és kinyitotta kissé az ablakot.

– Köszönöm, Alinea, hogy mindezt elmondtad. És... ezentúl is figyelni kellene. Szinte csak Rád számíthatok most már a Roxfortban. Ronon és Harryn kívül. Több szem többet lát.

A lányok elbúcsúztak egymástól. Hermione adott Alineának egy olyan pénzérmet, amit ötödikben használtak a DS-gyűlésekkor.

– Ezzel tudsz értesíteni, ha baj van, vagy bármi. Nagyon vigyázz magadra, mert a sötétség gyűlik. És senkiben nem bízhatunk. – figyelmeztette még Hermione a barátnőjét.

Petunia néni teljesen kivirgázott. Gilderoy Lockhart elfogadta a meghívását, hogy töltsen náluk a téli szünetet. Izgatottan, csillogó szemmel hallgatta a mesés történeteket, lapozgatta a könyveket. Különösen Lockhart életrajzi regénye, „*Egy elbűvölő ember*” hatotta meg.

– Maga valódi hős! – lelkesedett. – Milyen mesés, milyen *varázslatos...* – csapta össze a kezét, és belepirult saját szavaiba. Még szerencse, hogy Vernon üzleti úton volt ezekben a napokban, különben biztos beadta volna a válókeresetet. Dudley a tévét bámulta, közben a negyedik üveg *Milky Wayt* bontogatta. Az ujjáról nyalta a finom krémet.

Lockhart szája a füléig húzódott.

– Ó, igen. Megjegyzem, született szerénységem és neveltetésem tiltja, hogy dicsekedjek tetteimmel. Ám a világ sorsát befolyásoló cselekedeteimért érzett hála, mi több, rajongás, ami az olvasóim részéről jutott nekem, kárpótol a visszavonultságban töltött éve-kért.

Petunia néni közelebb húzódott és bizalmasan megszorította a férfi kezét.

– Van valami, amit el kell mondanom. Úgy érzem, önben teljes mértékben megbízhatok. – Dudley felé pislantott, aki üveges szemmel meredt a képernyőre. – A fiamról van szó.

– Biztosíthatom, hogy Dudley méltán vívta ki népszerűségét és a személyét övező rajongást a Roxfortban...

Petunia néni mosolygott, ám arcán átsuhant egy pillanatra valami borongós hangulat. Mély levegőt vett, majd fojtott hangon megszólalt:

– Kedves Gilderoy, meg kell tudnia az igazságot. – Hirtelen nem is tudta, mivel kezdje. – Ön bizonyára ismeri családunk történetét.

Lockhart bólogatott. Semmit sem tudott Petunia néni családjának történetéről, azon túl, hogy ők nevelték Harry Pottert, akiben kissé csalódott, mióta visszatért, hiszen a fiú nem látogatta az óráit, és egyébként sem mutatott fel semmi rendkívüli képességet. Szemében a megjátszott érdeklődés fénye csillant, de olyan meggyőzően, hogy őszinteségét Petunia néni nem vonta kétségbe.

– Nos, az én kis Dudleym, akit anyai szívem minden szeretetével szeretek... nem a vér szerinti fiam. De ezt Vernon nem tudja. Sohasem szabad megtudnia!

Lockhart szája tátva maradt. A mézes sütemény, amit megnedvesített a teával, behullott a csészébe és elmorzsolódott.

– Hogy ő... de hiszen... – Közelebb hajolt és hangját suttogóra fogta: – Azt beszélük, ő a Kiválasztott!

– Ő az. – Petunia néni szeme megtelt könnyekkel. – Dudley a húgom, Lily Evans és James Potter fia.

– De hát... nem Harry... – értetlenkedett Lockhart.

Az asszony a kezébe temette az arcát.

– Harryról semmit sem tudok. Egy kivert kutyakölyök, ahogy Vernon mindig is mondta. – De a fiam... Igen. Dudleyt a fiamként szeretem, mióta él. Pedig tudom, hogy... – Petunia néni hangja halk zokogásba fulladt. Lockhart izgatottan fülelt. Már nem is kellett megjátszania az őszinte érdeklődést. A kezébe fogta Petunia néni kezét, és alig izgatottságát leplezve, csillogó szemmel nézett a szemébe.

– Kérem, avasson be a bizalmába!

Petunia néni bólintott.

– Amikor a mi Dudleynk tizenhét éves lett, volt egy... jelenésem... – kezdte elfúló hangon. – Beteljesedett a varázslat, amit az a vén szemfényvesztő Dumbledore kieszelt. Dudley valamennyi átok alól felszabadult, ami a képességei kifejlődését gátolta. Szinte rettegtem, mikor találják meg és viszik el tőlünk. De ez már nem fontos. Látom, hogy a hasznára válik, akármi történt vele. – Dudley ekkor éppen egy újabb *Milky Wayes* dobozt *varázsolt* magának. – Magában megbízom, Gilderoy... Nos, tudnia kell, hogy bennem is feloldódott egy mélyre ágyazott emlék. Amikor először tartottam a karjaimban Dudleyt, a szülőszobában, azonnal megértettem, hogy ő nem az a gyermek, akivel hónapokon át *beszélgettem*, miközben magamban hordtam. Ő... nem bírt volna ebben a világban élni... és... – ismét elfutották a szemét a könnyek – ...halva született.

– De hát... ez... – hápogott Lockhart.

Petunia néni azonban elhatározta, hogy végigmondja a történetet.

– Az öcsém hozta el nekem Dudleyt és bízta a gondjaimra őt – intett Dudley felé.

– Az... ön öccse?

– Perselus Piton.

Gilderoy Lockhartot kevés dologgal lehetett meglepni, de ettől a névtől, ahogyan Petunia néni kiejtette, jeges borzongás futott át rajta.

– Perselus Piton és maga... testvérek? – Hihetetlen, feldolgozhatatlan volt az információ.

– Féltestvérek – helyesbített Petunia néni. – Anyám a halála előtt elárulta, hogy az én vér szerinti apám Tobias Piton. Már terhes volt velem, amikor az a részeges, munkakerülő csavargó elhagyta. A nevelőapám, Evans professzor sohasem tudta meg. Néhány év múlva Tobias Piton összeállt valami kótyagos boszorkánnyal, tőle született Perselus.

– És Lily? – kapkodta a fejét Lockhart. – Ő is... Perselus testvére?

– Nem. Neki semmi köze hozzá. Mindez akkor vált nyilvánvalóvá, amikor egy nyári szünetben találkoztunk, és Lily bemutatta az évfolyamtársát, azt a fekete fiút. A hasonlóság köztem és Perselus között, továbbá Perselus és az apja között, akit egy fényképen láttam, kizárta a véletlen lehetőségét. És anyám arca... Ezt sohasem felejttem el. Egy rémálom volt az a nap!

Lockhart hümmögött, még mindig a hallottakat emésztette.

– Maga tartotta a kapcsolatot Perselusszal? – kérdezte néhány perc múlva, amikor sikerült eltüntetni a csészéből a morzsákat.

– Nem, dehogy! De ő figyelt minket, hosszú éveken át. Nem zaklatott, de... érzékeltem a jelenlétét. Gondolom, a másik kölyök miatt, akit Dumbledore varrt a nyakunkba!

– Értem... – bólintott Lockhart, bár Petunia néni történetének továbbra is voltak zavaros részletei. – Mindezen tények ismeretében... mit tehetek önért, drága Petunia... és érte? – intett állával Dudley felé.

– Csak arra kérem – Petunia megszorította Lockhart kezét –, hogy legyen mindig mellette. Dudley olyan érzékeny fiú! Öntől kell megtudnia az igazságot! És ha igaz, amit mindenki rebesget, hogy a mi Dudleynk, aki nem más, mint az *igazi Harry Potter*, nagy tettekre hivatott, akkor kérem, hogy Ön álljon mellette! Ne hagyja, hogy az öcsém kihasználja!

– Bízhat bennem, asszonyom! – derült fel Lockhart képe. – Tudom, mit kell tennem! Dudley lesz az, akinek dicső tetteit arany betűkkel vésik majd bele a mágia történetének könyvébe!

A terv fokozatosan körvonalazódott Lockhart fejében, miközben a szünet végén, a hosszú vonatúton Dudleyval egy fülkében utazott vissza a Roxfortba. A fiú beszámolt neki mindenről, amit a különleges csoport foglalkozásain tapasztalt. Sokkal többet tudott, mint ahogy saját maga gondolta volna. Lockhart azon tűnődött, az értékes információkat megossza-e Dolores Umbridge-dzsel.

Vagy inkább – valaki mással?